

VAN BESIEN ZAKT AF NAAR STADSLIJST VEILIGHEIDSWETENSCHAPPERS AAN DE UA SEKSISME IN HET ANTWERPSE STRAATBEELD

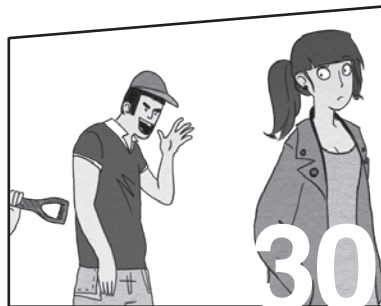
Inhoud

dwars 75

Metal in 't Stad

Heavy metal is dood. Leve heavy metal. De Rots, het laatste bastion van heavy metal in Antwerpen, sluit zijn deuren. De laatste bliksemsnelle gitaarsolo's, vernietigende drums en vocale uithalen ebbten weg.

Straatseksisme

Ridderlijkheid is dood. Leve de ridderlijkheid. Roep seksisme op straat een halt toe. 'Femme de la Rue' deed de bal aan het rollen, Hollaback strijdt verder. Een strijd waarvan het einde nog niet in het zicht is.

Maarten Inghels

Leve Maarten Inghels. Punt. Zijn debuutroman stormt nu de literaire wereld binnen. Waanzin is zijn passie, bescheidenheid zijn vriend. Een interview met onze eenzame gewezen *dwars*columnist.

De internationale editie

Het leven van een Oxbridgestudent is geen lachertje. Van astronomische inschrijvingsbedragen komt moord en doodslag, en dan praten we nog niet over de studiehoeveelheid. Charlotte Keith, redacteur bij Varsity, informeert ons over het groeiende probleem binnen Cambridge.

Antwerpen

cover

- 04 **Interview Wouter Van Besien**
partijvoorzitter Groen over de verkiezingen
- 10 **De strijd om 't Schoon Verdiep**
Een overzicht van de verkiezingen
- 12 **Satan, Minister van Muziek**
Heavy metalcafé De Rots sluit de deuren
- 18 **Centerfold**
De zeven fotodeugden: caritas
- 30 **Seksisme in Antwerpen**
Over Hollaback in 't Stad

Onderwijs

- 09 **Kort**
Over onderwijs en onderzoek
- 20 **Bij monde van Du Mon**
In het dierenopvangcentrum
- 28 **Master in de Burgerwacht**
UA richt nieuwe richting op

Cultuur

- 24 **Interview Maarten Inghels**
over zijn debuutroman
- 27 **Jangocomix**
- 32 ***dwars* herbeluistert...**
dwars herbezoekt een klas-sieker
- 34 **Logigram**
- 35 ***dwars*agenda**

Maatschappij

- 03 **Editoriaal**
- 15 **Column Yves Pepermans**
Leven in de eindtijd
- 16 **De internationale editie**
Stijgende studiekosten in Engeland
- 22 **Het marktsegment**
De beurs verhelderd
- 33 ***dwars* beledigt...**
- 36 ***dwars* in ... het buitenland**

Komkommer bijt man

editoriaal

Nieuwsmelding loopt soms spaak. De komkommertijd tiert welig, dat is één mogelijkheid. Een andere is dat we niet altijd de juiste prioriteiten hebben. Onderhand is de krantenkop 'Man bijt hond' geen cynisch grapje van journalisten meer, maar de dagdagelijkse realiteit in de media. Onze blik holt de cijfers voorbij, op zoek naar smakelijke trivia.

Een van de bekendste kranten van ons land printte onlangs op de voorpagina dat de nabestaanden van de bende-Haemers geen rancune wensten. Dat is goed nieuws, maar diezelfde krant bericht ergens in de katern Wetenschap, tegen het einde toe, dat de Noordpool zo goed als weg is. Énkel in de katern Wetenschap. *Faut le faire*.

Op politiek niveau zien we dezelfde neiging. *Human interest* wordt belangrijker dan onderwerpen die een internationale impact hebben. Tijdens de nationale conventies van de Amerikaanse partijen werd meer met slogans gegoocheld dan met feiten; voornamelijk bij de Republikeinen, maar ook de Democraten hadden er schik in. Joe The Plumber en het aantal vermeldingen van God hebben onderhand meer politieke draagkracht dan orkaan Isaac. De enige toegeving

van Obama en Romney was dat ze op 11 september een dag geen negatieve campagnespots vertoonden. Een ander idee zou kunnen zijn om er gewoon géén te *airen*.

Dichter bij huis verloor in Nederland PS-voorzitter Roemer stemmen toen Rutte tegen hem loog in een televisiedebat. Zelfs het rechtse PowNed veroordeelde de gewezen coalitiepartner van Wilders als vuile leugenaar. Rutte zat fout, de kranten kopten het. De kranten hadden gelijk, Rutte won. Vermoedelijk verkiest de stembusganger een kwinkslag en een brede glimlach boven het droog opsommen van cijfers. Het post-ironische era gaat over in een post-feitelijk tijdperk. Wat belangrijk is, is hoe iets gebracht wordt, niet wát.

Vanouds is de kracht van de media dat ze besluit wat de burger leest, ziet en overpeinst. De voorbije maand besloten de kranten dat de carrières van UA-alumni Kris Verburgh en Maarten Inghels belangrijk nieuws waren. Anekdoten en muizenissen zoals een pseudo-wetenschappelijk dieetboek en een verbrand stukje krant werden breed uitgesmeerd over de pagina's van Vlaanderen. Egypte brandt, de Noordpool smelt, en in de opiniestukken wordt volop gediscussieerd over de berichtgeving twintig bladzijden eerder. Onze journalistiek krijgt een januskop, op deze manier. Tijd voor wat verantwoordelijkheid.

MAX NEETENS, HOOFDREDACTEUR

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 17/09/2012. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Max Neetens, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Max Neetens **Redactiesecretaris** Lynn Van de Perre

Eindredactie Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Marlies Verhaegen, Nikki De Graeve, Thibault Winants

Redactie Annelies Desmet, Bart De Decker, Basia Dajnowicz, Denies Du Mon, Nikki De Graeve, Sanne Pervé, Thibault Winants, Yannick Waumans

Fotografie Eline Verstegen, Isabeau Voegelée (verantwoordelijke), Noemi Monu, Rianne Toenhake

ICT & Vormgeving Maarten Decaluwe **Illustratie** Margot Bloemen, Basia Dajnowicz **PR** Laura Caluwé

Cartoon Jangojim **Drukkerij** Favorit **Werken mee aan dit nummer** Capitant, Yves Pepermans, Charlotte Keith **E-mail** contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

GEEN IDEOLOGIE, MAAR WETENSCHAP

WOUTER VAN BESIEN OVER DE GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN

TEKST: MAX NEETENS • FOTO'S: NOEMI MONU

Vorig jaar werd Wouter Van Besien plotsklaps wereldberoemd in België toen hij in een twintig jaar oude Toyota Corolla kwam aanzetten bij de koning. De onderhandelingen rond Di Rupo I toonden hem als een politicus die zich niet liet verleiden tot communautaire spelletjes, en die zich hield aan de programmapunten van zijn partij. Dit jaar staat de partijvoorzitter van Groen klaar om zich volledig in de verkiezingsstrijd in Antwerpen te smijten. We ontmoeten hem in het districtshuis van Borgerhout, in zijn kale bureau. Er hangen geen posters aan de muren, er liggen geen flyers uitgewaaid over de kleine koffietafel. In deze kamer wordt gewerkt, is de boodschap. Desalniettemin is het gebouw zelf een prachtstuk.

Wouter Van Besien Dit pand is vooral gebouwd om Deurne te jennen. Het is ongeveer honderdtwintig jaar geleden dat Borgerhout zich afscheurde als gemeente, en het districtshuis moest een gebouw worden dat toonde dat de gemeente misschien wel klein was, maar ook rijk. *(Hij laat zijn ogen langs de fijn afgewerkte vensters glijden)* Dat is

gelukt, lijkt me. *(lacht)*

Heeft u goede herinneringen aan uw studententijd?

Van Besien Absoluut. In mijn eerste kandidatuur Sociale Wetenschappen aan de KUL moest ik nog bewijzen aan mijn ouders dat ik erdoor kon

zijn, dus op kot gaan, zat er nog niet bij. Men was klaarblijkelijk bang dat ik te veel zou feesten. Dus ben ik een jaar lang elke dag van Haacht, waar we woonden, naar Leuven gereden met de fiets. Toen ik het volgende jaar wel op studentenkamer mocht, ben ik op zoek gegaan naar manieren om mijn studentenleven een vorm te geven waar ik zin in zag en tegelijkertijd plezier uit kon halen. Ik vond dat vooral bij Politika (*studentenclub van de Sociale Wetenschappen, nvdr.*), waar ik hoofdcoördinator was. We noemden dat hoofdcoördinator, daar waren we strikt in, want praeses vonden we toen te oubollig en te hiërarchisch. Wij waren democratischer dan dat, vonden we. Ik zat ook in een omkaderingsgroep die studenten met een handicap wilde helpen. Ik en veertien anderen maakten het mogelijk dat een doctorandus, een ongelofelijk intelligente kerel, niet voortdurend moest bijgestaan worden door professionele medici. We namen

hem mee naar concerten. Ik heb aan de universiteit veel geleerd van professoren, maar nog veel meer van het sociale leven daarrond.

En wanneer hebt u dan de overstap gemaakt naar de politiek?

Van Besien Oh, ver daarvoor al. Ik heb mijn eerste verkiezing voorbereid toen ik zeventien jaar oud was, in Haacht, met als enige probleem toen dat ik niet op de lijst mocht staan omdat ik te jong was. Ik kwam als onafhankelijke op in een lokaal samenwerkingsverband met Agalev, de Volksunie en de onafhankelijken, die vanuit het middenveld kwamen. Ik was in het jeugdwerk actief en vanuit dat engagement hebben ze mij gevraagd of ik niet mee wou doen aan die lokale, open progressieve lijst. Het was pas toen ik in Antwerpen kwam wonen dat ik echt de stap naar Agalev heb gezet. Hier stond Agalev op de kaart met stevige figuren zoals Mieke Vogels en Eddie Boudtman.

HET VOORDEEL VAN EEN AFSTRAFFING

Ondertussen bestaat Agalev, nu Groen, dertig jaar. De groene ecologische punten waar Agalev destijds voor waarschuwde zijn gemeengoed geworden. Alles ligt op tafel, en de grotere partijen beginnen ook wijs te worden van groene maatregelen. Hoe ziet u de rol van Groen evolueren in dat scenario?

Van Besien U heeft gelijk wanneer u zegt dat er een grote verandering is gebeurd. Maatschappelijk, maar ook binnen de partij. Agalev is pas opgericht nadat er al groenen in de kamer zaten. De idee

was om vanuit de groene beweging kandidaten van andere partijen te steunen. Ze hebben achteraf moeten vaststellen dat dat een gebrekkige strategie was, en dus kwam men tot de conclusie dat een partij toch geen slecht idee was. Maar dan nog heeft het jaren geduurd voor Agalev op punt stond.

Oorspronkelijk kloeg de partij vooral elementen uit de samenleving aan. Dat was terecht, maar de volgende stap is, wanneer problemen op de agenda staan, om er iets aan te gaan doen. Ik vind dat de partij die stap gezet heeft in 1999, toen we in de coalitie van Verhofstadt gestapt zijn. Toen is Agalev een beleidspartij geworden. Edoch, waarschijnlijk waren we niet genoeg voorbereid, en hebben we onszelf zodanig verloren in dat regeringswerk dat het andere werk ietwat verwaarloosd werd. Ik heb het dan over het programma naar de kiezer toe duidelijk te maken en mensen mobiliseren. Daar werden we dan door de kiezer voor afgestraft in 2003. Nu, het voordeel van die afstraffing is dat er momenteel een heel nieuwe generatie staat. In 2007 kwamen bijvoorbeeld Meyrem Almaçi, Wouter Devriendt en Tinne Van der Straeten op, en dan later Kristof Calvo en ikzelf.

Ik denk dat wij zonder veel scrupules en zonder al te veel het verleden mee te sleuren de moderne partij kunnen zijn die nu nodig is. De moderne partij die de ecologische en de sociale problemen het hoofd kan bieden. Wij proberen de antwoorden aan te bieden. Wij weten dat dit een pad is waarin realisme centraal moet staan. We kunnen niet van vandaag op morgen alles oplossen, we gaan niet

eens van vandaag op morgen de macht hebben. Het is een proces.

ANTWERPEN ONTRUIMEN

Van Besien Als ik nu naar de regering kijk, vind ik het heel jammer dat wij er geen deel van uitmaken. Wij hadden destijds, toen Di Rupo I gevormd werd, vier duidelijke eisen. Ten eerste: een fiscale hervorming. Wij wilden een vermindering van de arbeidslasten. Verschuif die inkomsten naar een milieufiscaliteit en een vermogensbelasting. Daar win je drie keer mee! Je kan gemakkelijker aanwerven als bedrijf, je maakt milieuvervuiling onaantrekkelijk en je haalt de onrechtvaardigheid uit het systeem – want momenteel worden mensen die veel geld verdienen sterk belast, maar mensen die het al hebben, niet. Dat is een grote discrepantie. Ons tweede punt was het groene energiebeleid. Er is geen enkele reden om dat niet te doen. Derde punt: onze uitkeringen liggen onder de Europese armoedegrens. Hoe kun je dan verwachten dat mensen uit hun put klimmen? En onze laatste prioriteit was dat we de investeringsbanken wilden splitsen van de spaarkassen. Di Rupo heeft het niet toegevoegd aan het regeerakkoord. Wat er staat, is enkel dat er onderzoek moet worden of die splitsing wenselijk en al dan niet mogelijk is. Nochtans, een jaar voor de val van de regering was heel de kamer het er over eens dat die splitsing er moest komen, met de economen in de Dexiacommisie er bovenop. Di Rupo zegt nu dat zulks moet gebeuren, en Reynders en Peeters springen meteen op tafel: “dat kan niet, dat mag niet, en dat is vooral te moeilijk.” Als u mij vraagt ►

“Stu- den- ten zijn geen kiezers, dat is hun zwakte”

wat onze rol is, wel, wij willen deze elementen, die broodnodig zijn, in de praktijk brengen. Het is duidelijk dat als de groenen niet in de regering zitten er niets van komt. En nochtans, dit is geen ideologie, dit is wetenschap.

Over dat energiebeleid gesproken, de meeste experts zijn er van overtuigd dat we deze winter, dankzij de scheurtjes in Doel 3 en Tihange 2, zonder energie komen te zitten, met black-outs tot gevolg. Had Groen daar, binnen deze regering, een antwoord op kunnen bieden? Op een jaar?

Van Besien Nee, het is tien jaar geleden al fout gegaan, met de wet op kernuitstap, of beter gezegd, met de interpretatie daarvan. Die wet is mee onderbouwd door de groenen, en was absoluut niet radicaal. Ze stelde dat we enkel en alleen ons verbruik van kernenergie zouden verder zetten als er een bevoorradingstekort zou zijn. Het was een belofte aan investeerders dat als ze hun geld in groene energie zouden pompen, de overheid die groene energie zou gebruiken. Vervolgens gaan de groenen uit de regering en beginnen alle daaropvolgende regeringen zich in allerlei bochten te wringen. Ondertussen

komt Electrabel daar nog tussen, stellend dat ze een vast contract hadden met de overheid op basis van kernenergie, en het gevolg van dat soort zigzagbeleid is dat de investeerders koude voeten krijgen, aangezien de overheid haar beloftes niet na komt. De oplossing was dan, puur op politiek niveau, want op ecologisch of juridisch niveau heeft dat geen enkele onderbouwing, om de kerncentrales nog tien jaar langer open te houden. De investeerders die we nodig hebben, krijgen dus het verkeerde signaal. Men had daarenboven ook nog eens werk moeten steken in een vermindering van de energieconsumptie. Ons energieverbruik ligt 70% boven het Europees gemiddelde.

Deze veiligheids crisis leert ons dat kernenergie nog steeds niet betrouwbaar is. Het risico is klein, maar als er iets gebeurt, kunnen we Antwerpen ontruimen. We leren eruit dat het beleid nefast is geweest. En we leren eruit dat de politiek de transparantie links laat liggen. De FANC werd op zijn vingers getikt toen ze gerucht gaven aan hun rapport. Willy De Roovere was geen paniek aan het zaaien toen hij zijn rapport over de scheurtjes in Doel 3 uitbracht, die man was gewoon zijn

job aan het doen, maar dan nog wordt hij door Johan Vandelanotte op zijn plaats gezet. Al die elementen zorgen ervoor dat er geen oplossingen zijn voor deze winter, we kunnen alleen maar inspelen op de situatie. Groen roept op om een noodplan op te stellen in het geval van black-outs. Er moet een staatssecretaris voor nucleaire veiligheid worden aangesteld, er moet worden onderhandeld met Nederland over het aankopen van energie, en er moet dringend werk gemaakt worden van een verminderde vraag naar energie bij bedrijven én particulieren.

NOODZAAK EN OVERKAPPING

Deze herfst verhuist u van de districtslijst naar de stadslijst. Uw speerpunt is de mobiliteit, meerbepaald het dossier van de overdekking van de ring. Dat klinkt fantastisch, maar vindt u dat realistisch?

Van Besien Absoluut. Niet morgen, maar binnen vijftien jaar? Zeker. Het gebeurt overal. De ring van Madrid is volledig overkapt. Fenomenaal. Waar vroeger een snelweg de stad in twee scheurde zie je nu een rustige, vaak groene overgang

tussen verschillende stadsdelen. In Hamburg beginnen ze er over twee jaar aan. De argumentatie ginds is net dezelfde als die hier in Antwerpen: stadsontwikkeling, geluidsoverlast en milieuvervuiling.

Maar vond u het absoluut noodzakelijk om naar de stadslijst te verhuizen? U geeft toch een vrij zekere positie op.

Van Besien Noodzakelijk is zoiets nooit. Ik heb in 2004 hier in Borgerhout met Manu Claeys en anderen een project op poten gezet dat toen al de ring wou overkappen. Dat thema heeft stilletjes aan zijn weg gevonden in het politieke debat, en ik vind het moment daar gekomen om de kracht die ik heb onder dat project te zetten. Bij elk project waar wij hier in Borgerhout mee betrokken waren hebben wij telkens rekening gehouden met die overkapping, zodat die mogelijk zou blijven. Maar het district is niet het juiste regeringsniveau voor dit dossier. De stad wel. Dus voor mij is die overstap noodzakelijk.

Er moeten op kortere termijn dingen gebeuren, want we zitten naast die andere problemen ook met een mobiliteitsprobleem. We zouden bijvoorbeeld de Lief-

kenshoektunnel tolvrij kunnen maken. De snelheid op de ring zou naar beneden moeten, en we zouden nu al kunnen beginnen met een gedeeltelijke overkapping, in ieder geval van de rechte stukken. Maar dan moet de ring uit het Europees transportnetwerk worden gelicht, aangezien Europa zeer strenge reguleringen heeft over overkappingen. En om dát te doen lukken moeten we naar het Meccano-tracé toe, en de grote voorwaarde is dan om de Oosterweelverbinding niet te bouwen. Daar moeten we van af.

En denkt u dat u coalitiepartners zal vinden die mee in dat Meccano-tracé willen stappen?

Van Besien Ja, dat denk ik wel. Kijk, er is een compromis tussen de regeringspartijen van de Vlaamse Regering, die overigens ook de meerderheid vormen hier in de stad, sp.a, N-VA en CD&V, om de Oosterweelverbinding per tunnel te vervollijken. Dit traject heeft wederom niets van doen met structuur of gezondheid, trouwens. Janssens kan pronken met zijn tunnel, De Wever kan pronken met een luchthaven die opengehouden wordt, en het verkeer en de stadsontwikkeling laat

men links liggen. Het is een traject waar de stad tegen heeft gestemd, nota bene. Maar er is niemand in die regering die dat compromis wil opblazen, want dat zou hen te veel stemmen kosten, en dan moeten ze trouwens de andere partijen weer wat gunnen. Tussen de lijnen kan je echter wel lezen dat niemand daar nog akkoord mee gaat. Guy Lauwers (*scheppen van openbare werken, nvdr.*) stelt nu voor eerst de tangenten te bouwen, en dan pas de verbinding. Dat druist in tegen het compromis. De Wever hebben we al horen zeggen dat het eigenlijk allemaal niet betaalbaar is. De barsten zijn er, en wat er nu nodig is, is een partij die vanuit Antwerpen in de coalitie kan zeggen: weg met dat compromis.

HET GROOTSTE PLUSPUNT VAN ANTWERPEN

En het onderwijs? Het tekort aan scholen, en plek voor die scholen, is al lang een heikel punt in de Antwerpse politiek: wat denkt u dat Groen aan dat debat kan toevoegen?

Van Besien Dat zal voor alle partijen nu wel een prioriteit zijn. Het is een aberra- ▶

tie dat wij geen onderwijs kunnen leveren aan iedereen, terwijl we toch met een leerplicht zitten. Wat we moeten doen is aan het begin van de legislatuur een duidelijke berekening maken van de financieringscapaciteiten op Antwerps niveau, en om dan te kijken hoeveel geld er nodig is voor onderwijs. Je kunt niet anders! Dat geld moet ingeschreven worden en dan pas kan je de rest van het investeringsbudget beginnen verdelen. Daar zijn geen compromissen over mogelijk. En als je dan geen voetbalstadion kunt bouwen, dan bouw je geen voetbalstadion. Zonder een geloofwaardig doorgedreven plan voor scholenbouw kan je nu niet aan een regeringstermijn beginnen.

U bent ook van plan om vierduizend sociale woningen toe te voegen aan de stad. Een nobel plan, maar heeft u in die context ook rekening gehouden met het groeiend aantal studenten in Antwerpen, en het tekort aan koten?

Van Besien Er komt op alle fronten meer volk bij. Dat is nu de grote uitdaging. Iedereen heeft plek nodig, en dan hebben we ook nog eens meer plek nodig om in te leven, want we zijn al dichtbebouwd. Bon, die oplossing kan in ieder geval niet zijn om bevolkingsgroepen te schrappen. Het is niet: óf ouderen, óf studenten, óf scholen. De zwakke positie van studenten is natuurlijk dat ze geen kiezers zijn, waardoor politici de neiging hebben om geen

inspanningen te doen, want ze worden er toch niet voor beloond. De aanwezigheid van een universiteit draagt bij aan de stad, en het zou een heel dwaze reactie zijn om jullie weg te jagen, of jullie allemaal in Wilrijk te plaatsen. Naast de haven is de universiteit het grootste pluspunt van Antwerpen.

Nochtans wordt het hoger onderwijs in uw partijprogramma nagenoeg doodgezwegen.

Van Besien (lacht) Ja, dat is dan een reactie op het feit dat jullie geen kiezers zijn. Nee, wat er moet gebeuren is dat er een vast overlegpunt moet worden opgericht waarin universiteit, studenten en stad samenzitten. En ik heb ook de indruk dat men nogal gemakkelijk grijpt naar repressie, bijvoorbeeld door camera's op de Ossenmarkt te plaatsen. Ik geloof niet dat er studenten zijn die de nachtrust van de mensen rondom hen onbelangrijk vinden. Je moet studenten de mogelijkheid geven op een normaal nachtleven.

KINDEREN IN ARMOE

Denkt u dat het mogelijk is dat er een coalitie wordt gevormd met Groen? Mathematisch wordt het heel erg moeilijk, want uw partij kan, volgens de huidige peilingen, andere partijen geen meerderheid bezorgen.

Van Besien Het is nu, vijf weken voor de verkiezingen, allemaal zeer onduidelijk. De

strategische kiezers beslissen altijd heel laat, en ik denk dat er in deze verkiezingen veel zijn te vinden. Ik bedoel daarmee dat er mensen zijn die voor één partij willen stemmen inhoudelijk, maar op een andere stemmen omdat ze op coalities zitten te zinspelen. Mensen die tegen de Oosterweelverbinding zijn moeten op ons stemmen. Nog een reden om op ons te stemmen is de toenemende ongelijkheid in Antwerpen. Ik merk ook dat de huidige coalitie sterk op de rem staat qua sociale ontwikkeling. Een op vier kinderen wordt hier in armoede geboren, en wij zien heel weinig inzet bij dit beleid.

De enige echte mogelijkheid die nu op tafel ligt is een coalitie tussen Janssens en De Wever. Acht u dat mogelijk?

Van Besien Zeker is dat mogelijk. Ze hebben al een coalitie op Vlaams niveau, en als de andere partijen niet groot genoeg zijn hebben ze geen andere keuze. Dus er moeten andere mogelijkheden worden gecreëerd door de kiezers, bijvoorbeeld door op Groen te stemmen. Of nee, vooral door op Groen te stemmen. *(bulderlacht)*

(Wanneer we na het interview voor het districtshuis staan voor de foto's, valt Van Besiens blik op een folder van de N-VA op de grond: "Aha! Sluikafval", lacht hij. Al slaat hij het boekje toch even open. "Maar ook studiemateriaal, natuurlijk.") ■

“Als je geen geld hebt om een voetbalstadion te bouwen, dan bouw je er geen”

Rotavirusvaccinatie doeltreffend

België was het eerste land in Europa dat het rotavirusvaccin introduceerde in het zuigelingenschema. Infectie door het rotavirus kan leiden tot zeer ernstige buikloop met uitdroging tot gevolg. Onderzoekers van het **Centrum voor de Evaluatie van Vaccinaties** (CEV-VAXINFEC-TIO-Universiteit Antwerpen) startten in 2008 een studie om de werkzaamheid van het vaccin na te gaan in de praktijk. "Hiervoor werkten we samen met de pediatrie-eenheden van 39 ziekenhuizen in België", legt **Tessa Braeckman** uit. "Uiteindelijk werden over een studieperiode van twee jaar 215 geïnfecteerde kinderen en 276 controlekinderen opgenomen in de analyse. De resultaten tonen aan dat vaccinatie van het jonge kind in België zeer doeltreffend is in de preventie van ziekenhuisopname vanwege buikloop, veroorzaakt door rotavirusinfectie. Vaccineren is dus zeker nuttig", besluit Braeckman.

Universiteit Antwerpen in de lift

Terwijl de grote universiteiten te kampen hebben met lagere inschrijvingscijfers, doen de Universiteit Antwerpen en de Vrije Universiteit Brussel het beter en beter. De Universiteit Antwerpen tekent zowaar een stijging van 14,5 % in het aantal inschrijvingen op. "Wij zijn zichtbaarder geworden", zegt **Peter De Meyer**, woordvoerder van de Universiteit Antwerpen. "We treden veel meer naar buiten met onderzoek, krijgen daardoor meer media-aandacht. En we hebben aan onze relatie met het secundair onderwijs gewerkt." **Michiel Horsten**, Antwerps alumnus en ex-voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten, ziet ook andere factoren meespelen: "Antwerpen is tegelijk meer dan een studentenstad. Ze heeft veel te bieden, vooral op cultureel vlak." Ter bewijs verwijzen we u graag door naar de *dwarsagenda*.

kort

over onderwijs en onderzoek

TEKST: YANNICK WAUMANS

Parasiet oorzaak zelfmoord?

In *The Hapening* was het nog een wraakactie van de plantenwereld, maar **Lena Brundin** van Michigan State University publiceerde onlangs over de link tussen de parasiet *Toxoplasma gondii* en zelfmoordpogingen. "Eerder onderzoek vond reeds bewijzen van inflammatie in de hersens van zelfmoordslachtoffers en patiënten met depressie. Bovendien linkten vorige publicaties *T. gondii* met zelfmoordpogingen", zegt ze. "In onze studie vonden we dat als je positief test voor de parasiet, de kans dat je een zelfmoordpoging begaat, tot zeven keer stijgt." *Invasion of the Bodysnatchers* is net nog enger geworden.

Sportleex

Zwemmen: UA-studente **Kimberly Buys** viste zowel in de 100 m vlinderslag als in de 100 m rugslag naast een plaatsje in de halve finales. Haar allereerste deelname aan de Olympische Spelen eindigde daarmee in mineur. • **Hockey:** **Felix Denayer** en **Jeffrey Thys** waren met het Belgische mannenteam ijzersterk op de Olympische spelen, maar konden niet verhinderen dat het Nederlandse team hen de kans op een medaille ontnam. Ze eindigden op de vijfde plek. • **Tennis:** SEW-student **Ruben Bemelmans** haalde samen met zijn partner **Olivier Rochus** de wereldgroep in de Daviscup. Na een overwinning op Zweden haalden de Belgen een onoverbrugbare 3-0 in de dubbelspelen van de barrages. • **Gamen:** **Bram Heylen** van de Universiteit Antwerpen vergeleek in zijn masterproef de wereld van het competitief gamen met die van de topsport en vond alvast opvallend veel gelijkenissen. "Topsporters en competitieve gamers hechten evenveel belang aan competitie, doelen, uitdagingen, status en inkomen", verduidelijkt hij. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Herhalingen helpen te herbronnen

Lang werken aan taken die concentratie vergen, kunnen je interne bronnen van zelfcontrole en wilskracht uitputten. Twee studies van **Jaye Derrick** van de University of Buffalo hebben aangetoond dat het bekijken van herhalingen van je favoriete TV-serie je helpt die bronnen sneller weer aan te vullen. "Wanneer je zo'n herhaling bekijkt, moet je meestal geen moeite doen

om te controleren wat je denkt. Je verbruikt niet de energie die normaal nodig is voor het behoud van zelfcontrole of wilskracht." Legt Derrick uit. "Tegelijk geniet je van je 'interactie' met de televisie en dit helpt je sneller te herbronnen." Eén heeft reeds aangekondigd de herhalingen van 'FC De Kampioenen' zo snel mogelijk weer uit te zenden.

DE STRIJD OM 'T SCHOON VERDIEP

GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN IN ANTWERPEN

TEKST: MAX NEETENS • FOTO'S: BELGA & ARCHIEF DWARS

Op 14 oktober trekt de kiezer naar de stembus. Studenten keren voor één zondagmiddag terug naar de geboorteplek van hun keuze om in een verlaten parochiezaal hun steun te betuigen aan een partij. Schepenen, districtsschepenen, gemeenteraadsleden en burgemeesters worden verkozen en kunnen de komende vijf jaar in alle rust besturen. *dwars* maakt voor u een overzicht van de verkiezingen in Antwerpen.

79 jaar al is de burgemeesterssjerp in Antwerpen in de handen van de socialisten, de oorlogsjaren buiten beschouwing gelaten, wanneer de waarnemende burgemeesters van andere ideologische komaf waren. Dit jaar, net als vijf jaar geleden, ziet het er echter een maand voor de verkiezingen naar uit dat een tegenstander van de sossen 't Schoon Verdiep zal innemen.

OLIFANTENSTRIJD

Antwerpen staat als grootste Vlaamse stad tijdens de gemeenteraadsverkiezingen in het spotlicht. Dat voedt niet alleen de arrogantie van de sinjoren, maar zorgt er ook voor dat de meeste partijen grote namen richting 't Stad sturen. Partijvoorzitter van de N-VA Bart De Wever zou, volgens een peiling van Ipsos, voorlopig de leiding hebben met 38,1 procent. Hij wordt gevolgd door ex-partijvoorzitter van de sp.a en huidig burgemeester Patrick Janssens, die samen met CD&V de stadslidst vormt, met 26,8 procent. Ver achter hen volgen gouwe ouwe Vlaams Belanger Filip Dewinter (12,6 procent), volksvertegenwoordigster Meyrem Almaci voor Groen (9,7 procent), federaal minister van Justitie Annemie Turtelboom voor Open Vld (5,1 procent) en partijvoorzitter

van PVDA+ Peter Mertens (4 procent). Voor Rood! (1 procent) wordt de lijst getrokken door Ivo Janssen. Die laatste is noch minister, noch partijvoorzitter geweest. De tweede lijsttrekker bij Groen is overigens huidig partijvoorzitter en districtsburgemeester Wouter Van Besien, die afgezakt kwam naar de gemeenteraadslidst. De uitdrukking 'wanneer olifanten vechten, wordt het gras vertrappeld', wordt hier onder de mat geveegd.

In 2006 zag het er ook niet goed uit voor Patrick Janssens. Hij zat toen in een ware nek-aan-nekrace met Filip Dewinter verstrengeld, maar kon nog net anderhalf procent meer halen dan zijn uitdager. Tom Barman en andere artiesten kwamen, opgepast, met een deus ex machina voor de bak en veertigduizend kiezers feestten op 1 oktober op de Waalse Kaaien tot het fascisme van het Vlaams Belang (*sic*) werd weggevaagd. Dit jaar ziet het er echter minder goed uit voor de socialisten. Met goed elf procent achterstand zal de stadslidst diep moeten graven om de Vlaams-nationalisten nog te verslagen, zelfs al meldt Janssens dat de campagne nog niet is begonnen - een kleine maand voor de verkiezingen. Hoewel onze burgemeester bekend staat als succesvol reclameman lijkt hij in dezen toch de duimen te moeten leg-

Al 79 jaar is de burgemeesterssjerp in handen van de socialisten

gen voor de 'kracht van verandering'. Gigantische reclameborden op de Meir en een dieetboek dat besproken wordt in de Wall Street Journal blijken krachtiger dan 'Samen Stads-partij'.

STUDENTENSTAD

In *dwars* 74 zei Bart De Wever in een interview: "je zal zeer negatief verrast zijn, maar de universiteit is op de gemeenteraad, waar ik nu zes jaar in zit, een non-issue." Dat lijkt een wat krasse uitspraak, want de huidige coalitie heeft een sterke band met onze universiteit. Schepen voor onderwijs Robert Voorhamme zetelt sinds maart in de Raad van Bestuur, en rector Alain Verschoren meldde begin dit jaar dat hij graag nog enkele jaren zou doorgaan met onze huidige burgemeester. Janssens en co richtten in 2008 Antwerpen Studentenstad op en bouwen al enkele jaren aan het Huis van de Student, een polyvalente zaal van Antwerpen Studentenstad in de Kleine Kauwenbergstraat, die ergens in 2014 geopend zou moeten worden. In 2009 nam het stadsbestuur de beslissing om camera's te plaatsen op de Ossenmarkt.

Het programma van de stadslijst is vrijwel hetzelfde als dat van de N-VA, zij het minder nauwkeurig: zorgvuldige gelijk-schakeling tussen opleidingen en de noden van de haven, en een degelijke opvang voor kotstudenten. Bart De Wever en de zijnen hebben daar nog aan toe te voegen: meer cantus- en fuifruimte rond de Ossenmarkt en een goede samenwerking met de buurtbewoners. Hoe geloofwaardig de combinatie tussen die twee factoren is, valt nog te bekijken, zeker aangezien De Wever in het hierboven vermelde interview opmerkte dat je "dingen moet afbreken om iets nieuws te bouwen en als ik sommige buurten rond de Ossenmarkt zie, zou dat voor de universiteit geen probleem mogen zijn.

Maar bon, dat is misschien een gevaarlijke uitspraak."

De andere partijen zijn in hun programma's summier over Antwerpen als studentenstad. Groen houdt het erop dat "de verdere uitbouw van het hoger onderwijs cruciaal is voor de toekomst van de Antwerpse jongeren, maar ook voor de toekomst van Antwerpen als *brainport*," al gaat Wouter Van Besien daar eerder in deze *dwars* dieper op in. Open Vld, Rood!, Vlaams Belang en PVDA+ zwijgen in alle talen over de veertigduizend studenten in hun stad in hun programma. *dwars* verleent hen dezelfde gunst.

DE MOGELIJKHEDEN

Zelfs met een zeer brede foutenmarge op de peilingen zijn er weinig mogelijkheden tot coalitie. De gemeenteraad in Antwerpen bestaat uit 55 zetels. Met Vlaams Belang aan de zijlijnen wil dat zeggen dat de stadslijst of N-VA slechts een waterkansje hebben om genoeg stemmen te krijgen om met ofwel Open Vld ofwel Groen een coalitie aan te gaan. Groen en Open Vld, met directrice van het atheneum van Antwerpen Karin Heremans op de lijst, staan lijnrecht tegenover elkaar in het hoofddoekendebat. Zij zullen dus moeilijk te overtuigen zijn om samen in het stadsbestuur te stappen.

De enige optie die dan nog overblijft is dat Janssens en De Wever zullen samen werken. Dit is minder vergezocht dan het lijkt. Sp.a, CD&V en N-VA zetelen tezamen in de Vlaamse Regering en hebben reeds consensus bereikt over de Oosterweelverbinding, de grootste uitdaging van het komende bestuur. Het enige dat dan nog moet worden besloten is wie 't Schoon Verdiep tot zich zal nemen, al zullen de partijen dat waarschijnlijk overlaten aan de kiezer. ■

SATAN, ONZE MINISTER VAN MUZIEK

ROTSVAST OVERTUIGD VAN DE ANTWERPSE HEAVY METALSCENE

TEKST: BART DE DECKER & THIBAUT WINANTS • FOTO: ELINE VERSTEGEN • ILLUSTRATIE: MARGOT BLOEMEN

Na Den Drempeel, PandDemonium en 't Hevig Hoekske sluit nu ook het laatste echte heavy metalcafé van Antwerpen, De Rots, haar deuren. Na zeven jaar lustig geheadbang en gekoehoorn moeten de muzikliefhebbers van de Melkmarkt hun plan maar trekken in de Muze of, een beetje verder, in Kid's Rhythm & Blues Kaffee. Daar spelen ze alleen geen metal, natuurlijk. Is er in feite nog wel plaats in Antwerpen voor het spervuur van loeiharde riffs, *facemelting* gitaarsolo's en satanische lyrics dat non-believers 'eigenlijk geen muziek' noemen?

LANGHARIG EN GODDELOOS TUIG

De blikken die men ons toewerpt als we op het terras van het metalcafé een pint drinken spreken boekdelen. Fronsende wenkbrauwen, pijnlijke grimassen en neerbuigende glimlachjes zijn wat je kan verwachten van voorbijgangers als je een *regular* bij De Rots bent. En daarvoor hoef je niet

eens in metaloutfit te zijn; men blijft het niet, dat 'lawaaï'. Want dat is toch waar het om draait? Met z'n allen in het zwart op elkaar inbeuken op de tritonus die een ongewassen en langharige weirdo met een lange tong uit z'n *axe* slaat, liefst straalbezopen en besmeurd met varkensbloed. *Metalheads* zijn agressieve en labiele dronkaards die door hun muziek aangespoord worden tot duivel-

aanbidding, zelfmoord en antisociale activiteiten. Het is maar een kwestie van tijd voordat er weer een losgeslagen debiel in lange zwarte jas aan het moorden slaat en men een beschuldigend vinger-tje in de richting van de *metalscene* kan wijzen.

Heavy metal is altijd de ideale zondebok geweest. In het Amerika van de jaren '80 zag men er de hoofdoorzaak in van alles wat er fout was met de jeugd: talloze vertegenwoordigers van het genre moesten zich verantwoorden voor hun muzikale keuzes en stijl. Bands zoals Twisted Sister, Judas Priest, Venom en W.A.S.P. werden beschuldigd van het aanzetten tot geweld, sadomasochisme en zelfmoord. Tegenwoordig richten bezorgde ouders hun pijlen eerder op de gamesindustrie, maar de vooroordelen blijven bestaan. Een zwarte T-shirt met een afbeelding van een bloedfestijn en

een onleesbare bandnaam erboven staan garant voor afkeurende blikken op de tram. En laat ons eerlijk zijn, wij zijn ook al een blokje om gegaan bij het zien van een groep metalheads op straat.

SALSAMETAL

We waren dus wel een beetje zenuwachtig toen we De Rots (voor de eerste keer) binnenstapten. Onterecht zo blijkt. De vriendelijke barman Kristof toont zich onmiddellijk bereid om onze vragen te beantwoorden. Met zijn hand in het verband en een *tanktop* van het pas afgelopen minifestival Iron Dayz past hij perfect in het kader van het café. “Maar eigenlijk ben ik geen metalhead hoor,” vertrouwt hij ons toe, “Nee, ik ben meer voor salsamuziek.” Ah zo. “Ge hoeft ook niet per se graag naar metal te luisteren om u hier thuis te voelen. Ge wordt geaccepteerd voor wie ge zijt.” Dat kunnen we alleen maar beamen. De andere klanten van De Rots zijn namelijk de enige mensen die ons niet raar aankijken als we het pand binnenstapen. “Soms komt er hier volk naar binnen dat dan even commentaar komt geven op onze muziek en op onze stijl. Liefdadige mensen die ons komen waarschuwen dat we nooit aan een lief gaan geraken met dit soort kledij. Laat iedereen zich gewoon kleden zoals hij wil en val elkaar niet lastig.” Respect, dáár draait het om.

Heavy metal is een uitlaatklep. “De klanten komen soms alleen naar hier om van de muziek te genieten. Er hoeft niet gezopen te worden. Voor sommigen is het zelfs een soort van therapie.” Kristof

vertelt bijvoorbeeld over drugsgebruikers die succesvol afkicken door naar De Rots te komen. “Dat we gewelddadig zijn is een vooroordeel.” De agressie uit zich in de beleving van de muziek en de kledingstijl, niet in de manier van doen. Meningsverschillen worden dan ook met een pint aan de toog opgelost en niet met de vuist. En dat kan niet van andere naburige cafés gezegd worden. “Er staan geregeld combi’s voor de deur, maar die komen nooit voor ons. De liveoptredens stoppen altijd tegen 22u, dus geluidsoverlast is er niet. En toch krijgen wij vaak de schuld voor het wangedrag van dronken studenten uit ‘t Vervolg, die hier soms ruzie komen zoeken.”

“Ik ben meer voor salsamuziek.”

TONIGHT WE DINE IN HELL!

Het is kalm in De Rots, voor zover dat mogelijk is. Een enkele tooghanger en wat mensen op het terras houden Kristof gezelschap in het toch wel redelijke grote etablissement. Het interieur is sober: er hangen wat affiches van concerten en bekende metalbands aan de muur, samen met een zeer toepasselijke filmposter van 300. Een klein podium verdeelt de ruimte in twee; aan de ene kant de bar met wat tafels, aan de andere een dansvloer en barspelletjes. De kleine hoeveelheid klanten doet ons een gok wagen naar de reden waarom De Rots sluit, maar volgens Kristof krijgen ze toch ongeveer zeventuizend man per week over de vloer. “We hebben ook helemaal geen concurrentie, alleen hier wordt er metal gedraaid.” Dat is een feit. Op de achtergrond passeren opeenvolgend Rush, Motörhead en Led Zeppelin de revue.

Het cliënteel van De Rots is even gekleurd als haar muziek. Sommige klanten zijn om het vriendelijk uit te drukken nog maar net de pampers ontgroeid terwijl anderen dan weer de ideale manier hebben gevonden om hun pensioentje op te souperen. Op het terras slaan we een praatje met Wouter en Sissi, te beoordelen aan hun kledingstijl duidelijk regulars. Hij is een grote fan van Iron Maiden; hun duivelse mascotte Eddie prijkt op zijn zwarte T-shirt. Zij draagt een paarse strik in het haar en is blijkbaar een *goth*. Toch is Metallica haar favoriete band. Het kan allemaal! “Metalhead zijn is een *state of mind*. Je hebt het of je hebt het niet”, vertelt Wouter. “Maar ik ben trots op het feit dat ik er één ben.” Ook al zijn ze gepassioneerd in hun beleving ►

van metal en krijgen ze regelmatig met onbegrip te kampen, weten ze negatieve reacties te relativeren. “Volgens mij is er niets te vrezen voor de metalscene hier, kijk maar hoeveel volk er is komen opdagen voor Iron Dayz.”

De positieve attitude van Wouter en Sissi is niet te vinden bij die ene tooghanger die ons gedurende het gesprek met Kristof nauwlettend in de gaten houdt. Hij stelt zich voor als Nivo en is naar eigen zeggen een absolute kenner van heavy metal. “Het leven is klote en gaat alleen nog maar meer naar de klote gaan. Daarom moet muziek duister, levensbedreigend en pessimistisch zijn.” We knikken. Dat klinkt aannemelijk. “Muziek is immers een duivelse uitvinding hé? Satan is de minister

van muziek.” Oké, dat lijkt ons toch net iets te ver gaan. “En ik kan het weten, want ik heb als tweeduizend jaar oude levensgoeroe in een grot geleefd alwaar ik mensen advies gaf.” Hij neemt een slokje van zijn Fristi. Tijd om door te gaan, denken we. We besluiten om later op de avond nog even terug te komen zodat we De Rots ook op beeld kunnen vastleggen, maar komen dan tot de vaststelling dat het café al dicht is. De andere cafés maken daarentegen nog gretig gebruik van het zomerweer; hun terrasjes zijn goed gevuld. Geen al te best voorteken.

YOU CAN'T KILL THE METAL

Een paar dagen later staan we opnieuw op de Melkmarkt voor het allerlaatste concert dat in De Rots gegeven zal worden. Phantom X en Fire Force sieren de affiche. De muziek is op straat amper te horen. Binnen is dat, uiteraard, toch net iets anders. Op het podium staan enkele langharige rockers al headbangend hun best te doen om de trommelvliezen van de aanwezigen te doen springen. We zien enkele bekenden en steken onze hand uit. Dan passeert Nivo en trekken we wijselijk onze kap naar beneden. Wat spijtig genoeg hard opvalt is het feit dat de opkomst weer vrij mager blijft. Verrassend; voor het laatste metalconcert op de Melkmarkt hadden we toch meer volk verwacht. Komt het door de keuze voor de fantasy-geïnspireerde power metal van de twee optredende bands, die misschien niet genoeg volk trekken? Wij denken eerlijk gezegd van niet.

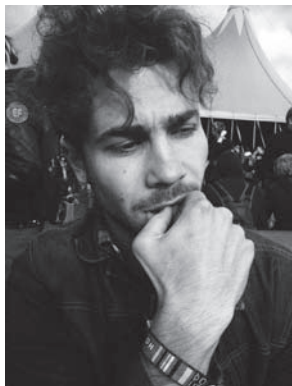
Want waarom sluit De Rots nu eigenlijk? Volgens de een kan het café de opgelegde geluidsnormen van Joke Schauvliege onmogelijk volgen. Een ander legt de schuld bij de rokerswet, die de mensen massaal weghoudt. En iedereen is het erover eens dat er vanuit de buurt lustig geboycot wordt, zoals bij 't Hevig Hoekske. Maar noch de strenge geluidsnormen, noch het rokersverbod waren van kracht ten tijde van Den Drempel en PandDemonium, en deze cafés zijn ook ten onder gegaan. Ons lijkt het dat de metalscene de laatste jaren toch aan populariteit heeft moeten inboeten. Met de opkomst van dubstep bijvoorbeeld, een genre dat evengoed teert op een agressieve sound en zware bass. Oude monsters zoals Ozzy en Lemmy blijven bestaan, maar het is niet gemakkelijk om tegenwoordig nog een bekende nieuwe metalband aan te halen.

We spreken natuurlijk wel van de mainstream metal. Festivals als Graspop Metal Meeting en Wacken Open Air zijn nog steeds ontzettend populair en trekken zeeën van volk. En op sommige radiostations hoor je af en toe wel eens een plaatje van een Belgische metalband zoals Channel Zero, Steak Number Eight of Diablo Blvd. Het metalgenre heeft gevochten voor haar plaats op de rockbühne en zal er niet snel van afgeduwd worden. Men moet het maar eens proberen. Iets doet ons trouwens vermoeden dat metal het langer gaat uithouden dan dubstep. En voor de metalheads in Antwerpen, niet getreurd: De Rots gaat op zoek naar een nieuwe plek in het Antwerpse. Vuistjes in de lucht graag! ■

LEVEN IN DE EINDTIJD

MAG HET IETS MEER ZIJN?

ELKE MAAND SCHRIJFT YVES PEPERMANS EEN SUBJECTIEVE, SPORADISCH SUBVERSIEVE COLUMN OVER WAT ER VAN EN DOOR ONS NOG MOET KOMEN.

“Ik heb mijn stem aan het klimaat gegeven, jij ook?” Zo werd ik door menig e-mail van ‘Sing for the Climate’ uitgenodigd om op de tonen van een Italiaans partizanenlied het klimaat al zingend te redden. Als wijwatervat vol goede bedoelingen heb ik altijd graag mijn kar achter de idee van de betere wereld gespannen. Sommigen noemen dat obsessief compulsief utopisme. Dat vind ik wel wat hebben. Toch heb ik er voor gekozen om te passen voor deze regendans 2.0 en niet alleen omdat de datum mij niet uitkwam.

Nic Balthazar blijft niet bij de pakken zitten, waarvoor hulde. Dit is de derde keer dat hij aan de hand van een ludiek filmpje, waarin gedanst en gezongen wordt, tracht de politici “van Obama tot Elio” ertoe te bewegen om het klimaat te redden. De klimaatdaad van de week, die ons weer even toelaat om ons beter te doen voelen dan al die onwetende, dieselrijdende, vleesetende Bart De Weverstemmers. We moeten immers toch iets doen?

Maar doen we wel iets? Het is niet omdat we het gevoel hebben dat we door het verorberen van een bio-appel de

wereld aan het redden zijn, dat die goede intenties ook ergens toe leiden. Er is niets mis met een aanstekelijk, geëngageerd lied, maar pretendeer niet dat je met dit orkest van de Titanic een betere wereld aan het bouwen bent. Dat is in het beste geval naïef, in het slechtste geval volksverlakkerij. Misschien is dit ietsisme, dat zich uit in sympathieke initiatieven als Music for Life en Sing for the Climate wel onbedoeld een even grote bedreiging voor ons ecosysteem als die wandelgangsters die miljoenen verdienen met emissiezwendel en onder het mom van de markten milieudoelstellingen laten afzwakken zodat ze binnenkort de olievoorraden onder de gesmolten poolkappen leeg kunnen pompen. Het *ietsisme* is het modern equivalent van het zilverpapier inzamelen voor de zwartjes: het sust ons geweten, houdt de problemen wat op een afstand en zorgt ervoor dat er niet al te veel verandert. Denkt men nu echt dat Obama en Elio, die er in juni nog hun neus voor ophaalden om naar het belangrijkste moment in de internationale milieupolitiek van de laatste tien jaar te komen, door een lied plots fundamenteel van koers zullen veranderen?

De reden waarom onze biosfeer aftakelt is de reden waarom de banken over kop zijn gegaan en die de wereldleiders belemmert om werkelijk te handelen, indien ze dat zou willen. Het is de dictatuur van de korte termijn en de goedkope groei, waarin de verliezen gesocialiseerd en de winsten geprivatiseerd worden. Het is dat systeem dat bekritiseerd moet worden en niet haar individuele beslissingen of gevolgen. We moeten het klimaat niet redden, dat is vooral vreselijk onverschillig. We moeten onszelf redden van de idee dat dit de enige mogelijke systeemlogica is. De klimaatverandering stelt ons niet alleen de vragen over toekomstige temperatuurstijgingen, maar het is nog veel meer een definitiestrijd over wat het goede leven is, wat de plaats van de natuur hierin is en hoe we dit kunnen bereiken. De taak die ons wacht is enorm en vraagt politieke discussie en strijd zoals we die niet meer kennen. Het vergt inzicht, geduld en moed van ons, en vooral fundamentele keuzes over wie we zijn en wat er met en door ons zal gebeuren. Maar het kan. Het feit dat u nu aan een fractie van de kostprijs studeert, is daar een voorbeeld van. Dat dan toch. ■

De Internationale Editie

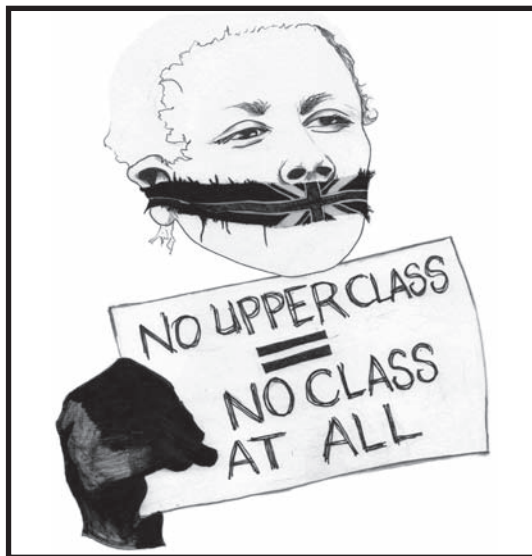
HET VERHOOGDE INSCHRIJVINGSGELD AAN BRITSE UNIVERSITEITEN

Geen zichzelf respecterend blad zonder buitenlands nieuws, dachten wij. Elke maand bieden we daarom een buitenlandse student de kans zijn visie op de actualiteit te delen. Deze maand laten we Charlotte Keith aan het woord, redacteur bij Varsity, het onafhankelijke studentenblad van University of Cambridge. Zij kaart het probleem aan van de stijgende studiekosten in het Verenigd Koninkrijk.

De recente verhoging van het inschrijvingsgeld zorgt voor heel wat problemen bij Britse studenten. Het leergeld voor het hoger onderwijs is onlangs zodanig gestegen dat de studenten die zich dit schooljaar inschrijven tot drie keer zoveel betalen voor dezelfde opleiding als hun voorgangers. Cambridge is een van de universiteiten die het hoogste tarief aanrekent: 9.000 pond, wat overeenkomt met ongeveer 11.245 euro. Dit bedrag dekt slechts het studiegeld, zodat studenten nog heel wat meer moeten betalen voor andere onkosten. De overheid stelt een lening voor een onderhoudsuitkering ter beschikking, maar het maximumbedrag van 5.000 pond (of 6.250 euro) is te weinig om van te leven in

de meeste universiteitssteden.

Aan het einde van hun studieloopbaan zullen de studenten die zich dit jaar inschrijven een gemiddelde schuld bij elkaar hebben geleend van minstens 40.000 pond (bijna 50.000 euro). Het resultaat hiervan is dat de financiële schuld van studenten in En-

geland aanzienlijk groter is dan die van studenten uit de rest van de wereld. Toen er gestemd werd voor de wetgeving over de verhoogde studiekosten, gaven ministers de indruk dat slechts weinig universiteiten het maximumtarief zouden aanrekenen. Niets is echter minder waar: ten minste een derde van de universiteiten zal dit academiejaar het inschrijvingsgeld optrekken tot 9.000 pond. Gemiddeld zullen studenten nu 8.500 pond (10.600 euro) moeten betalen voor een jaar hoger onderwijs.

ELITARISME AAN CAMBRIDGE

De universiteit van Cambridge probeert steeds de mythe te ontcrachten dat ze elitair is, maar het ziet er nu naar uit dat de universiteit het ronduit moeilijk krijgt om minder bevoorrechte studenten aan te trekken. Na de verhoging van het collegegeld betekent dat de oude vooroordelen welig zullen tieren. In 1999 en 2004 werd de studiekost al opgetrokken. Iedere keer daalde het aantal inschrijvingen van minder kapitaalkrachtige studenten die les kregen op een staatsschool. Het aantal rijkere studenten werd natuurlijk niet beïnvloed. De cijfers liegen er

niet om: dit jaar daalde het aantal studenten aan de universiteiten van het Verenigd Koninkrijk met 8,8 procent, in vergelijking met twee jaar geleden. Dit lijkt een zeker gevolg te zijn van de verhoging van het collegegeld.

Het aantal studenten is met 9 procent gedaald

De overheid beweerde nochtans dat de stijging van de studiekosten bedoeld was om meer keuzemogelijkheden te verschaffen. Ook al noemde de Financial Times het idee om universiteiten hun eigen tarief te laten bepalen “een vrijmarktrevolutie in de voorziening van het hoger onderwijs”, deze regeling zou wel eens het tegenovergestelde resultaat kunnen hebben. Armere studenten lopen het risico uitgesloten te worden van de prestigieuze elite-universiteiten omdat zij het inschrijvingsgeld simpelweg niet kunnen betalen. Aangezien deze studenten het hoge tarief van 9.000 pond niet kunnen bekostigen, zullen ze gedwongen worden om te studeren aan een universiteit die niet beantwoordt aan hun academische ambities, maar wel aan hun portemonnee.

MINDER DOKTERS, MEER GELD

Ook studenten geneeskunde worden het slachtoffer van de duurdere opleidingen. De British Medical Association schat dat studenten die in 2012 hun studie aanvangen, zullen afstuderen met een schuldenberg van 70.000 pond (87.500 euro). Hoewel er een grote werkzekerheid bestaat voor dokters in het Verenigd Koninkrijk en ze gemiddeld ook meer verdienen dan andere afgestudeerden, schrikt het vooruitzicht van dergelijke schulden studenten met financiële problemen af.

Het is begrijpelijk dat de Britse overheid de goede reputatie van het hoger onderwijs wil bewaken, al is het belangrijk te weten dat het Verenigd Koninkrijk slecht scoort op het vlak van sociale mobiliteit, zeker in vergelijking met andere landen. Onderwijs (en vooral de toegang tot de beste universiteiten) speelt een belangrijke rol in het verbeteren van de sociale mobiliteit van een land. Het ziet er dan ook naar uit dat de nieuwe financiële maatregel voor het studiegeld de sociale stagnatie nog meer in de hand zal werken, en de kloof tussen rijk en arm nog meer zal

vergroten.

Britse studenten hebben moeten accepteren dat de overheid niet enkel hun standpunt moest overwegen in de beslissing om het inschrijvingstarief te verhogen, maar toch voelt de jongere generatie zich geneeerd. Niet enkel de beslissing om het studiegeld te verhogen, maar ook de manier waarop deze verandering tot stand werd gebracht is bij veel studenten in het verkeerde keelgat geschoten. De Liberaal-Democratische Partij, die deel uitmaakt van de huidige coalitieregering, had tijdens hun verkiezingscampagne in 2010 beloofd om inschrijvingsgeld volledig af te schaffen. Dat diezelfde liberaal-democraten later het voorstel voor hoger inschrijvingskosten steunden, werd door veel studenten als verraad beschouwd. Het massale protest van studenten het afgelopen jaar mochten niet baten. Ondanks alle stemmen die opgaan tegen de nieuwe tarieven, wordt er voorspeld dat het collegegeld weer zal stijgen in 2013. ■

Wij danken Charlotte Keith, redacteur bij Varsity, voor haar inzending.

ELKE MAAND ONDERZOEKT *DWARS* ÉÉN VAN DE ZEVEN DEUGDEN. MET BEELDEND MATERIAAL STELLEN WE DE DEUGD VAN DE MAAND VOOR, ZOALS WE DIE OP DE STRATEN VAN ANTWERPEN VOOR ONZE LENS HEBBEN GEKREGEN. DEZE MAAND: CARITAS.

BIJ MONDE VAN DU MON

OVER ZWERFHONDEN EN ANDER NOBEL GEDIERTE

Er zijn zo van die ongelooflijk ijverige studenten die net van een andere planeet lijken te zijn gekomen en een bovenmenselijk gevoel voor time-management hebben. De *studentus voluntaris* is een ras apart en door middel van buitengewoon slechte schaduwtechnieken, heb ik het op mezelf genomen om de natuurlijke habitat van deze soort in de schijnwerpers te werpen. Vandaag ga ik op bezoek bij het dierenopvangcentrum VOC in Brasschaat.

Yolande is een ietwat oudere studente TFL aan de Universiteit Antwerpen die al geruime tijd vrijwillig in een dierenopvangcentrum in Brasschaat werkt. En als er één ding is waaraan ik niet kan weerstaan zijn het wel wozachte diertjes. We hebben ter plekke afgesproken. Aan het opvangcentrum merk ik dat het geen zoo is, maar een doodgewoon huis. Ik word meteen begroet door Yolande, Shauni (nog een *studentus voluntaris*) en Marcel Peeters, de eigenaar. Yolande, een schat van een vrouw, staat klaar in tenue: trots draagt ze een T-shirt van het opvangcentrum boven een joggingbroek, een schort en plastic ziekenhuis-handschoentjes. Het kleine kamertje waarin ik

inmiddels sta, is gedecoreerd met schema's van voedingstijden, naalden, scalpels, spuiten, meelwormen en kooien met zieke dieren. Hier wordt duidelijk veel, vuil en nauwkeurig werk verricht.

LAVENDELOLIE VERJAAGT MADEN

In 2005 maakte Marcel van zijn passie zijn werk en richtte het centrum op samen met zijn vrouw Simonne. In een mum van tijd, zo weet hij me te vertellen, werd het centrum overstelpt. "Het groeide zeer snel. Vorig jaar hadden we zo'n 3.200 dieren bij ons, dit jaar was het rustiger, al is het jaar na-

tuurlijk nog niet voorbij, en zitten we aan 2.700. Mijn vraag is dan steeds: waar gingen die dieren vóór 2005 heen? Er zijn in Antwerpen maar twee opvangcentra. Het ene bevindt zich in Herenthout, op het andere sta je nu te kijken." De dieren die hier terecht kunnen zijn van alle soorten en maten: van de zachtste babykonijntjes, over inheemse slangen en extreem grote oehoes tot reeën en herten. Marcel en zijn team van ondertussen 48 vrijwilligers gaan die dieren ophalen of vangen en verzorgen ze tot ze weer kunnen worden vrijgelaten. Yolande voegt hier wel aan toe dat slechts de helft ervan ook werkelijk overleeft. De belangrijkste doodsoorzaak is stress, daarom laten ze normaal nooit bezoekers toe in het centrum. Ik voel me vereerd.

"We zijn enorm klein behuisd en dat zorgt al heel gauw voor vuil. We moeten hier echt heel gestructureerd te werk gaan..." Ze wordt onderbroken wanneer Shauni met een jonge meeuw komt aanhollen. De vogel heeft een wonde aan zijn poot. Vertederd neem ik een kijkje dichterbij om dan te

TEKST: DENIES DU MON • FOTO'S: ISABEAU VOGEELEER

beseffen dat de poot krioelt met maden. Een vlieg moet eitjes op de wonde hebben gelegd met als gevolg dat de opperhuid wriemelt van de ondingen. Mijn maag draait om. Ik blijf toch kijken hoe Marcel vakkundig de huid met een scalpel opensnijdt en de maden verwijderd. “Daar nog één,” voeg ik af en toe onbeholpen toe en wijs van ver. Ik leer: als je ooit last hebt van maden onder je opperhuid, dan gebruik je best lavendelolie om ze te verjagen. Handig om weten.

HANDEN EN KONIJNENPOEPEN

Vanachter een blauw doek tovert Yolande een buizerd in een kooi tevoorschijn. Een prachtig beest, zo beaamt iedereen. “We zullen hem straks een kuiken voederen,” zegt Yolande. Waar ze die wolvige schatten halen? Die worden ingevroren ingekocht en worden dan aan de roofvogels in het centrum gevoederd. Levende muizen kopen ze niet meer want die kosten wel twee euro per stuk. Marcel is een man van oplossingen en besloot dus om zelf een muizenkwekerij te beginnen. Hij knikt

naar een tuinhok. Slik. “En nu ga jij die buizerd van me aanpakken. Zonder handschoenen,” grinnikt hij. Ik weet niet vanwaar ik de euforische moed haal maar ik schater zowaar, ietwat panisch, en zeg: “ja, natuurlijk! Dat wil ik doen!” Ik klem zijn vleugels en poten stevig in mijn rechterhand en kan nog net even lachen voor de camera.

“ingevroren kuikens zijn goedkoper dan muizen”

Daarna gaan we over naar de orde van de dag en voeder ik een huiszwaluw meelwormen. Ik streek ook een babykonijn. Wist je dat je je hand altijd onder de poep van babykonijntjes moet houden? Anders kunnen hun ruggetjes breken. Yolande geeft me dan nog een rondleiding buiten in de tuin. Ik zie bosuilen; wel vijf stuks die als jonge ukkies binnenkwamen. Eén ervan heeft nog maar één oog. Ik sta bij twee grootse oehoes. “Als ze op je afvliegen, dan mag je er absoluut niet naar

grijpen. Ze laten uiteindelijk wel weer los,” weet Marcel me weer te vertellen. Het begint zo langzamerhand bij me te dagen dat Marcel een nogal speciale manier heeft om je gerust te stellen, maar één ding is zeker: deze mensen riskeren zelfs hun eigen leven om zieke dieren te verzorgen. Na een periode van intense zorg laten ze de dieren vrij in de natuur, waar ze horen. Daarenboven doen ze dit alles nog eens op eigen houtje. “We betalen het allemaal zelf. We worden door de haven van Antwerpen gesponsord omdat we regelmatig vogels uit schouwen moeten halen, maar dat is slechts een peulschil van wat alles kost.” En de gemeente? “Het is toch crisis?” antwoordt Marcel laconiek. “Binnenkort verhuizen we naar een nieuwe locatie waar we een educatief luik willen toevoegen. Zo hopen we toch een zekere bewustmaking te kunnen teweegbrengen, en hopelijk zijn de mensen dan ook meer geneigd ons te steunen. Het is niet gemakkelijk in deze branche. Gelukkig bestaan er bakkers die ons hun oud brood komen brengen.” Ik verlaat na 3 uur het centrum en ben gevuld met één gevoel: respect. Sommige mensen verdienen dat. ■

HET MARKTSEGMENT

TEKST: EMMA ANNEMANS & CEDRIC SUYKENS

De financiële wereld, je leest er overal over, maar soms kan de moed je in de schoenen zakken. Het ene na het andere ingewikkelde concept word je naar het hoofd gesmeten, zonder enig spoor van uitleg of zelfs maar begrip voor wie niet zou weten wat een *flash crash* of schuldpapier is. Geen paniek, want iedere maand verduidelijkt Capitant, de studentenvereniging die studenten wil inleiden tot en begeleiden naar de financiële markten, op deze pagina's de werking van de beurs. Dit jaar gidst 'Het marktsegment' je door het nieuws over de beurs zonder gevaar voor struikelen over moeilijke termen en ingewikkelde concepten. Wij leggen ze hier namelijk in mensentaal uit.

Elk bedrijf heeft aandelen, maar niet alle aandelen van alle bedrijven kunnen zomaar door eender wie worden aangekocht. Veel bedrijven zijn in privé-handen en slechts een kleine groep wordt publiek verhandeld. Het publiek verhandelen gebeurt op een beurs waar kopers en verkopers elkaar kunnen ontmoeten en waaruit een prijs voor het aandeel tot stand komt. De aandelenbeurs is slechts een van de vele mogelijkheden die een bedrijf

heeft om aan financiering te geraken. Een bedrijf kan evengoed een lening aangaan bij de bank of obligaties uitgeven. Waarom zou een bedrijf kiezen voor een beursnotering of waarom net niet en hoe ziet de situatie er momenteel uit? Op al deze vragen zal je hier een antwoord krijgen. Recent zijn er in België veel bedrijven uit de beurs gestapt, ook wel *delisting* genaamd. Voorbeelden hiervan zijn Omega Pharma en VPK Packaging. Blijkbaar

vinden vele bedrijven het niet meer de moeite om beursgenoteerd te zijn. Ook Transics is momenteel aan het proberen om hun beursnotering stop te zetten. De *Chief Financial Officers* (CFO's) van deze bedrijven lijken zeer pessimistisch over de beurs: de nadelen wegen zwaarder dan de voordelen.

NADELEN VAN DE BEURS

Een van de nadelen van een beursnotering is de hoge kostprijs. Vooral de noteringskosten (die rechtstreeks moeten worden betaald aan de beurs) en publicatiekosten (kosten verbonden aan het opstellen van de verplichte kwartaal- en jaarcijfers) zijn de grootste uitgaven. Dit is zo voor alle beursgenoteerde bedrijven over heel de wereld. Voor een Belgisch beursgenoteerd bedrijf met een marktwaarde van 500 miljoen euro lopen de totale kosten op tot ongeveer 75.000 euro. Voor een

“Beursge- noteerde bedrijven verliezen de lange- termijns- doelstel- lingen uit het oog”

Bel20-bedrijf (de 20 grootste beursgenoteerde Belgische bedrijven) loopt dit gemakkelijk op tot enkele honderd-duizenden euro's. De kwartaalrapportering van de cijfers zorgt er bovendien voor dat beursgenoteerde bedrijven het risico lopen een kortetermijnvisie te hanteren om investeerders tevreden te stellen. Hierdoor kunnen de langetermijnsdoelstellingen uit het oog verloren worden.

Nochtans zijn er ook vele voordelen verbonden aan een notering op de beurs. Naambekendheid, bijvoorbeeld, wat een bedrijf aan financiering kan helpen. Voorts zorgt een beursnotering ook voor een hoge liquiditeit van de aandelen. Dat wil zeggen dat aandelen gemakkelijk verhandelbaar zijn tussen kopers en verkopers. Hierdoor kan er een correctere schatting van de waarde van het bedrijf tot stand komen.

FACEBOOK

Voor nieuwe bedrijven is het momenteel moeilijk om een succesvolle beursintrodactie te maken, oftewel *Initial Public Offering* (IPO): de eerste keer dat een aandeel op een beurs wordt verhandeld. Een voorbeeld van een recente IPO is Facebook, dat sinds de eerste helft van 2012 op NASDAQ, de beurs voor technologieaandelen, is genoteerd. Facebook is een extreem voorbeeld van een mislukte beursgang. In minder dan enkele maanden heeft het aandeel al meer dan 50% van z'n waarde verloren. Een van de verklaringen is het gebrek aan stabiele advertentieinkomsten. Momenteel haalt Facebook slechts een derde van de inkomsten van grote concurrent Google en zijn de groeicijfers voor de toekomst ook lager. Wil Facebook

deze negatieve spiraal omkeren zal het met een nieuw en verbeterd inkomstenmodel naar buiten moeten komen.

Ook de Aziatische beurzen zijn recent vaak in het nieuws gekomen met IPO's. Manchester United zou oorspronkelijk zijn intrede maken op de Singapore Exchange maar heeft op het laatste ogenblik toch gekozen voor een Amerikaanse notering op de New York Stock Exchange. De kans dat dit aandeel veel succes zal kennen is eerder beperkt, aangezien aandelen van sportclubs historisch gezien slecht presteren. Benieuwd of, en hoe, Manchester United zich aantrekkelijk zal maken voor investeerders. Nog een interessante IPO om in het oog te houden is die van Japan Airlines (JAL) dat vanaf 19 september z'n intrede zal maken op de Tokio Stock Exchange. Deze IPO lijkt veelbelovend en zal waarschijnlijk de tweede grootste IPO van het jaar worden na Facebook. Hoewel de luchtvaartindustrie moeilijke tijden kent, is de vraag naar aandelen voor Japan Airlines nu al groter dan het aanbod. Het is afwachten hoe het beursklimaat zal evolueren en of bedrijven opnieuw de weg naar de beurs ontdekken. De IPO van Japan Airlines zal alvast interessant zijn om te volgen. Hopelijk gaan ze niet dezelfde toekomst tegemoet als Facebook. Ook op de Belgische beurs zal het afwachten zijn of de trend van delisting zich blijft voortzetten.

Heb je het gevoel dat de financiële markten nog steeds geheimen voor je hebben? Hou dan 'Het marktsegment' in het oog in de komende edities van *dwars*. Uiteraard ben je ook steeds welkom op een activiteit van Capitant. Neem zeker een kijkje op onze website: www.capitant.be ■

LITERAIRE ROUWREGISTERS

EEN INTERVIEW MET GEWEZEN DWARSCOLUMNIST MAARTEN INGHEL'S

TEKST: ANNELIES DESMET • FOTO'S: ELINE VERSTEGEN

Op zijn appartement, in zijn schrijfkamer, in het hartje van Antwerpen ontmoet ik Maarten Inghels die al bezongen en bejubeld geweest is door enkelen van de groten der Lage Landen. Niettegenstaande wordt hij af en toe, niet in het minst door zichzelf, ook voor droogstoppel versleten. Gelukkig halt het gesprek daarom niet alleen bij zijn debuutroman 'De handel in emotionele goederen', maar wijden we vervolgens, in de geest van zijn werk, verder uit over toekomstplannen, eenzaamheid en extremisme. Welkom in de leef-en denkwereld van deze 24-jarige schrijver.

Niet dat ik meteen met de deur in huis wil vallen, maar hetgene wat me opvalt is dat je onder alle druk en werk die voorafging aan de publicatie van je werk, opvallend ontspannen bent. Het courante verschijnsel bij schrijvers zou zijn dat ze na de intense periode van het neerschrijven van een opus in het figuurlijke zwart gat vallen. Ben ik verkeerd om te zeggen dat het je toch wel zal moeten hebben geraakt?

Maarten Inghels (*lacht*) Ja, zo voelt het soms toch wel, maar ik was voornamelijk gewoon op, van de zenuwen, van de spanning... Als je je manuscript

eindelijk hebt afgegeven aan de drukker of uitgeverij, dan rest er je enkel nog wachten en loslaten, kritiek incasseren en interviews geven.

Hoelang ben je aan 'De handel' bezig geweest?

Inghels Laat ons zeggen twee jaar en een half, af en aan. Ongeveer drie jaar geleden had ik al een groot deel geschreven, dat ik uiteindelijk heb weggegooid. Zo ben ik twee keer opnieuw begonnen omdat ik niet tevreden was. De plot had ik al, maar de personages waren voor mij uitgediept. Dan ben

ik twee jaar geleden terug opnieuw begonnen en heb ik de juiste draad gevonden.

Het idee van waaruit je vertrok was het verlies van een geliefde aan de dood en de daaropvolgende verzamelwoede van het hoofdpersonage. Welk idee was er eerst? De kip of het ei? Het rouwproces of de verzamelwoede?

Inghels Ik wou eerst en vooral het rouwproces weergeven. De verhaallijn is op zich niet zo ingewikkeld: Luukas Kolibri rouwt tweehonderd pagina's lang om z'n geliefde, op een nogal extreme manier. Zo'n dingen gebeuren. De kamer van de overleden persoon onaangeraakt laten, jarenlang, alsof er niets verandert. Maar het feit dat dit uitmond in een missie om alles te verzamelen wat iets met je geliefde te maken heeft, of op den duur zelfs niet meer met je geliefde te maken heeft, neigt naar het uitzonderlijke. Dat fenomeen heet *hoarding*; een obsessief compulsieve stoornis die

zich vaak voordoet, in verschillende gradaties weliswaar. Mensen die een grote onbestemdheid met zich meedragen door een persoonlijk verlies, en de nood voelen deze leegte op te vullen.

HET ETALEREN VAN ROUW

Heb je veel onderzoek gedaan rond de thema's die in je roman voorkomen?

Inghels Dat is bijna verplicht, hé. Ik heb me verder verdiept in die materie, talloze artikels daarover jarenlang bijgehouden, ik ben in contact gekomen met een psychiater; dat soort dingen. Halverwege het schrijfproces ontdekte ik ook de televisieserie 'Extreme Hoarding', die heel goed van pas kwam. In die serie gaat het er wel nog net iets verregaander aan toe.

Is zo'n serie dan een bevestiging dat je wel degelijk in deze tijdgeest aan het schrijven bent?

Inghels Dat was niet per se de bedoeling, want ik dacht dat ik het had over een buitengewoon en zeer zeldzaam fenomeen, maar dan blijkt dat toch niet helemaal zo te zijn. Er bestaat zelfs zoiets als *animalhoarding*, wanneer mensen overdreven veel dieren in plaats van voorwerpen verzamelen.

Is je blik op onze huidige rouwcultuur omgevormd of verscherpt door het schrijven van dit boek? Is er misschien een gebrek aan ruimte om te rouwen?

Inghels Nee, het is niet zozeer dat er geen ruimte

meer is, we gaan er net heel hard in op, in het etaleren van onze rouw. Kijk bijvoorbeeld naar Facebook, daar wordt het profiel van iemand die gestorven is een online rouwregister. We zijn veel publieker in onze rouw geworden. Een weduwe die traditioneel nog enkel zwart draagt zien we niet meer, maar er is wel een andere manier van rouwen ontstaan.

“Ik wou nooit schrijver worden.”

HET GRAF VAN EEN EENZAME

Kan literatuur een functie hebben binnen het rouwproject? Ik denk aan je project 'De eenzame uitvaart' (waarbij Inghels en andere dichters om beurten een overledene zonder nabestaanden een gedicht toeschrijven, nvdr.), waar je toch ook tekst gebruikt om iets te helen.

Inghels Het is wel zo dat wanneer mensen met een overlijden zitten ze meestal naar teksten teruggrijpen. Literatuur is dan belangrijk bij het verwerken. Ik zou niet meteen durven zeggen dat mijn boek daarvoor zou kunnen dienen, want het geeft misschien juist een slecht voorbeeld van hoe een rouwproces kan verlopen. Langs de andere kant beschrijft het boek wel hoe pijnlijk, maar ook hoe mooi het kan zijn om te rouwen om iemand.

De eenzame uitvaart bestaat nu vier jaar. Word je nooit kwaadmoedig door zoveel over de dood te schrijven?

Inghels Het laat me zeker niet koud. Soms doen we

één eenzame uitvaart per maand, en soms drie. Het hangt er van af hoeveel er van deze verloren zielen zijn gestorven. Wat je doet is het leven van een onbekende in kaart proberen brengen. Wat prullaria in de gang, een half vergeten brief; met die dingen vat je een heel leven samen. Na een tijd voel je je zelfs een beetje de nabestaande van die persoon. Als enige aan het graf van een eenzame staan, het komt veel te veel voor in Antwerpen.

Is het iets van deze tijd?

Inghels Ja, je merkt wel dat het veel gebeurt; meer dan vroeger. In steden leef je naast elkaar in anonimiteit en kom je niet veel te weten over je buren, althans, tot het appartement naast je begint te stinken. Dan bellen mensen de politie wel, die dan een lijk bedolven onder een boekenkast vindt.

Een ander project waar je mee bezig bent is 'Tournée Literair', een literaire kroegentocht. Dat leunt wel heel dicht aan bij je column voor *dwars* de voorbije jaren, 'De nuttelozen van de nacht', waarin je elke maand een ander studentencafé bezoekt.

Inghels Volkse, bruine kroegen maken een groot deel uit van m'n leven. De studentencafés waar ik voor *dwars* naartoe ging lagen me misschien net iets minder, maar uiteindelijk waren ze best te pruimen. En trouwens, als schrijver ligt het me allemaal wel, want een café waar je geen verhaal kan vinden bestaat gewoonweg niet. Nu, wat die Tournée Literair betreft, we (*Inghels en dichter Andy Fierens, nvdr.*) leiden een groep mensen mee langs verschillende cafés in de Conscience-buurt en de binnenstad. Bij bepaalde cafés houden we ▶

halt en vertellen we een anekdote, of een grap, of we lezen teksten voor van schrijvers die er vroeger zaten. Dat zijn cafés zoals de Muze, de Bonaparte, de Witzli Poetzli waar ook vandaag nog veel schrijvers komen. Of café Vécu, wat niet meer bestaat, maar waar naar het schijnt de splitsing van België op een paar bierviltjes besloten is. Ook de eerste 'Nacht van de Poëzie' is daar gepland. Na afloop is er ook altijd een deelnemer die ons nog extra verhalen komt vertellen, zo breiden we onze tour dus telkens uit. Verhalen over schrijvers die van de tafel vallen terwijl ze luidkeels Hugo Claus oreren, dat soort dingen.

ZUIPENDE FREELANCER

Zit er ook nog nieuw schrijfwerk aan te komen?

Inghels Ik ben aan een boekje bezig voor de Belgica-reeks (een project van uitgeverij Voetnoot dat Vlaamse en Franstalige Belgische schrijvers samenbrengt, nvdr.). Het wordt een soort non-fictie verhaal van een wandeling die ik door Antwerpen heb gedaan met de smartphone App 'Serendipitor'. Het gebruikt Google Maps, maar het idee is dat je je bestemming helemaal nooit bereikt, dat je door allerlei opdrachtjes van je vertrouwde pad afwijkt. Je ziet dingen die je anders niet zou zien. Serendipiteit betekent dat je ergens naar op zoek bent, maar je iets anders tegenkomt. 'Een landloper op batterijen,' heet het, en het is iets totaal anders dan dit boek. Daar ben ik wel blij om.

Als je 24 bent en je hebt al een boek geschreven, dan kan je niet meer zeggen: "later als ik groot ben wil

ik schrijver worden". Is het goed nu of volgt er een nieuwe droom?

Inghels Het is zo dat mijn schrijverschap eerder toevallig tot stand kwam. Ik heb altijd al geschreven, maar ik heb ontzettend veel geluk gehad om erg vroeg al iets te kunnen uitbrengen. Die erkenning kon ik wel smaken, en sindsdien ben ik niet meer gestopt. Ik heb er nooit over nagedacht vroeger. Ik wou nooit schrijver worden, maar toen was ik het plots. Dat vind ik eigenlijk helemaal niet erg.

Je doet het schrijven wel met discipline en regelmaat. Blijkbaar is er maar weinig waar van het doorrookte schrijversbestaan en het romantische nachtbraken?

Inghels Misschien dat mensen meer rock-'n-roll verwachten. Ik ga natuurlijk wel veel op café en dat soort dingen maar ik heb, zeker het afgelopen jaar, de discipline gekweekt om op tijd op te staan. De verleiding is natuurlijk groot om als freelancer, zoals dat dan heet, heelder nachten lang te zuipen en om 13 uur uit je bed te rollen met een kater maar dan zou ik niet aan dit tempo geraken. Dan zou ik niet kunnen verwezenlijken wat ik zou willen. Vind je het erg als ik binnen rook?

(Ik had al een asbak zien staan, en begon stilaan te denken dat die er enkel stond om de schrijver wat gewichtiger over te laten komen.)

Neen, doet u vooral. ■

dwars

zoekt

Redacteurs

Je bent kritisch en je schrijft graag. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en wend je talent aan om elke maand mee het mooiste studentenblad van Vlaanderen te vullen met originele, relevante artikels.

Fotografen

Je neemt graag foto's en maakt graag eens wat mee. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en voeg het beeld bij het woord. Hebben we al gezegd dat de foto's ons het mooiste studentenblad van Vlaanderen maken?

Lay-outers

Je bent een estheet met oog voor journalistiek. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en geef mee vorm aan het studentenblad dat pretendeert het mooiste van Vlaanderen te zijn.

ICT'ers

Je kent wat van informatica en nieuwe media vind je *da bomb*. Proficiat. Voeg je bij de redactie van *dwars* en heers over onze spiksplinternieuwe website, de mooiste van alle vlaamse studentenbladen.

Is dit iets voor jou? Laat het ons weten op contact@dwars.be

EEN MASTER IN DE BURGERWACHT

UA PAKT UIT MET VEILIGHEIDSWETENSCHAPPEN

TEKST: DENIES DU MON

Dit academiejaar neemt Universiteit Antwerpen een risico en pakt uit met een gloednieuwe, spannende en in Vlaanderen unieke masteropleiding. De masteropleiding in de Veiligheidswetenschappen – dat leest u goed – werd op initiatief van 'Verbonden in Veiligheid' bedacht als antwoord op de steeds prominenter wordende vraag naar vernieuwende opleidingen in het hoger onderwijs, die specifiek rond het thema veiligheid handelen. Verbonden in Veiligheid zelf bestaat uit een aantal Belgische en Nederlandse partners uit zowel de publieke als de private sector die zich sinds geruime tijd over de huidige problematiek buigen. Aan de hand van talloze enquêtes, polls en interviews werd vastgelegd in welke mate dergelijke opleidingen nodig geacht worden door de overheid, en publieke en private instanties, en hoe die er dan uit zouden moeten zien. Het resultaat van deze overwegingen krijgen een hoop nieuwe studenten vanaf september 2012 voorgeschoteld.

Specifiek betreft het een schakelprogramma en een tweejarige masteropleiding. Deze is bijzonder veelzijdig en werd opgesteld in samenspraak met maar liefst zes van de zeven faculteiten van de universiteit: Rechten, Toegepaste Economische Wetenschappen, Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, Wetenschappen, Politieke

en Sociale Wetenschappen en Toegepaste Ingenieurswetenschappen. De opleiding is zodoende 'grensoverschrijdend', 'interdisciplinair' en 'interfacultair'. Ze pakt problemen allerhande aan met net zulke gedachten in het achterhoofd: "crimineel en gifwolken stoppen immers ook niet aan de grens", staat er op de website te lezen. In onze

steeds veranderende maatschappij die overstelpt wordt door technologische snuffjes en waarin iedereen een potentiële virtuele crimineel schuilt, lijkt de opleiding inderdaad niet van de poes.

SOCIALE VAARDIGHEDEN

Het doel van de opleiding bestaat erin wetenschappers in de veiligheid voort te brengen die met hun wetenschappelijke, probleemoplossende kennis van alle facetten die met veiligheid te maken hebben belangrijke functies in bedrijven kunnen invullen. Ja, binnenkort worden er zo jobs gecreëerd én ingevuld. Zijn die jobs wel zinvol, vraagt de sceptische lezer zich ongetwijfeld af. Katrien Van Geystelen, administratief medewerker aan de faculteit Rechten, laat er geen twijfel over bestaan en spreekt over het groeiende maatschappelijke belang van veiligheid. "Je kan de kranten niet openslaan of er staan minstens twee artikels in die naar veiligheid verwijzen. Ook politieke partijen stellen veiligheid prioritair in hun

verkiezingsprogramma's," zo luidt het. Er zijn nog voordelen: ook meer academisch onderlegde geïnteresseerden krijgen spek voor hun bek. De opleiding biedt naast mogelijkheden in het bedrijfsleven tevens een toekomst in wetenschappelijk onderzoek aan het Instituut voor Veiligheidswetenschappen. Zo kan je gedurende vier jaar onderzoek voeren. Over veiligheid, dus. Nu enkel maar hopen dat de paranoia niet toeslaat.

Als je je afvraagt of je in aanmerking komt voor deze opleiding, dan kan je wel eens geluk hebben. Gezien haar multidisciplinaire aard staat ze namelijk open voor alle studenten met academische en professionele bachelors van de bovengenoemde faculteiten. Toelatingsvoorwaarden bestaan er verder in dat je bepaalde communicatieve en sociale vaardigheden hebt. Al blijkt dit niet enkel een vereiste maar ook een resultaat van de opleiding te zijn. Je wil je vijanden te vriend houden, nietwaar? Voor zij die nog niet aan de masteropleidingen toe zijn maar zich wel al op bachelorniveau willen engageren, bestaat er ook sinds dit jaar de driejarige bacheloropleiding Integrale Veiligheid aan de Plantijn Hogeschool die op initia-

tief van datzelfde Verbonden in Veiligheid werd geconcipieerd.

DIVERSE INSTROMERS

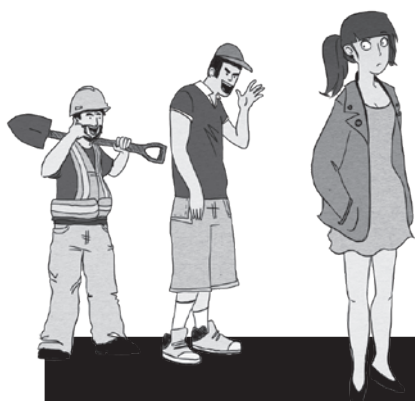
Concreet word je in het eerste semester ondergedompeld in de algemene beginselen van de veiligheidstheorie. Je wordt bekendgemaakt met technologie en risicobeheersing, juridische en economische naast sociologische en psychologische aspecten van veiligheid en ten laatste wordt ervoor gezorgd dat je enige notie hebt van maatschappelijk verantwoord en betrokken ondernemen. In het tweede semester wordt dieper ingegaan op prangende probleemstellingen inzake milieu, ecologie, sociale veiligheid en burgerschap, enzovoorts. "De colleges vinden plaats in aan de stadscampus en de lessen vinden plaats overdag én 's avonds zodat zowel dag- als werkstudenten de opleiding voltijds kunnen volgen," laat Katrien Van Geystelen me weten. Het tweede jaar focust zich op een stage en de masterproef. De professoren, voegt ze er nog aan toe, werden speciaal aangeworven voor deze opleiding en komen uit verschillende sectoren. Zo is er een

econoom, een psycholoog, een criminoloog en arbeidsgeneesheer van dienst. "Het wordt voor de docenten een hele uitdaging met deze diverse 'instromers'!" Met wapens, pepperspray of zelfverdedigingstactieken leer je in deze opleiding blijkbaar niet omgaan.

Er wordt verwacht dat er dit academiejaar zo'n tiental studenten aan het schakelprogramma en de masteropleiding zullen beginnen. Als we het van dergelijke aantallen moeten hebben, dan zal een ouderwetse burgerwacht het gevoel van veiligheid, vermoedt *dwars*, meer bevorderen. ■

Voor meer informatie kan je de informatiebrochure downloaden via de UA-site. Bezoek ook absoluut de website van Verbonden in Veiligheid en de Plantijn bacheloropleiding Integrale Veiligheid, voor nog meer nieuws. Bij het ter perse gaan krijgen we te horen dat de master Veiligheidswetenschappen mogelijk wordt afgeschaft. Sta dit niet toe. Schrijf u vandaag nog in.

**“Gifwolken
stoppen
immers
ook niet
aan de
grens”**

"MAG IK EENS IN UW
TETJES BUTEN?"

STRAATSEKSISME IN ANTWERPEN

TEKST: NIKKI DE GRAVE • ILLUSTRATIE: MARGOT BLOEMEN

Nagefloten of nageroepen worden op straat: voor de tweede sekse is het een universeel fenomeen. De documentaire 'Femme de la rue' van Sofie Peeters toonde ons al hoe het er in de straten van Brussel aan toe kan gaan, maar ook initiatieven als stopstreetharassment.org en Hollaback willen de kwestie van seksisme op straat aankaarten. Wanneer het de *dwaars*redactie ter ore komt dat enkele studentes aan de Universiteit Antwerpen de Antwerpse tak van Hollaback willen oprichten, denken wij: het is tijd voor een onderzoek.

Oorspronkelijk was het plan dat wij de rollen zouden omdraaien. Vier vrouwen die als een nieuwwetse *posse* de straten onveilig zouden maken en mannen obscene opmerkingen naar het hoofd slingerden om dan hun reacties te observeren. Grootspraak, zo blijkt, want het blijft bij een plan. Het is een mooie avond wanneer ik Margot Bloemen, een van de initiatiefnemers, op het terrasje van een café ontmoet. De andere twee vrouwen gaven verstek, en de eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat we, in volledige bezetting, waarschijnlijk ook niet hadden doorgezet. Omdat het tegen onze principes ingaat. Omdat we niet weten wat roepen. Omdat we niet durven. Bijgevolg besluiten

we opgelucht dat een gesprek bij een glas wijn op het zonnige terras wel zal volstaan.

Vijf minuten later volgen de verhalen elkaar in sneltempo op. Een derde vrouw komt erbij zitten en valt ons bij. We kunnen de keren niet tellen dat we al hoer of slet werden genoemd op straat. "Hey meisje, hoeveel kost je?" "Meisje, ik heb honger, mag ik eens in uw tetjes bijten?" Opmerkelijk is het dat we dit soort verhalen als kleinigheden beschouwen. Dit zijn de onschuldige gevallen waar we geen slaap om zullen laten. Al moet het wel genoteerd dat mannen die het woord 'tetjes' in de mond nemen zonder enig spoor van ironie, een

eeuwigheid in de hel mogen slijten met een slap lid.

PAKKEN, TREKKEN, DRAAIEN

Wanneer de barman een half uur later weer langs ons tafeltje komt, is hij verbaasd dat we het nog steeds over lastigheden op straat hebben. Nog een consumptie later zijn we nog steeds niet uitgepraat, al zijn de verhalen tegen dan van een ander kaliber. Van geknepen worden in de kont wanneer je je fiets vastmaakt over net niet aangerand worden aan je eigen voordeur, tot van je fiets geduwd worden door een man met een bivakmuts. Het frappante hier is dat geen van onze verhalen eindigen met het meisje dat de politie waarschuwt. "Omdat er toch niet echt iets is gebeurd."

Vreemd genoeg zit het idee dat dit een vrouwenkwestie is nog steeds ingebakken. We zijn het gewend dat mannen ons toeroepen op straat. Bloemen leerde van haar moeder zo hard gillen

“Seksisme onder vrouwen moet ook worden aangepakt”

dat ze nu supersonische tonen kan halen. Ze oefenden dat in de tuin. Ik herinner me plots dat mijn moeder me al vroeg dit weinig aan de verbeelding overlatend advies meegaf: “als er ooit wat gebeurt, onthoud dan gewoon het volgende: pakken, trekken, draaien.” Vrouwen groeien vaak op met dit soort adviezen. En toch signaleren we incidenten die ons overkomen bijna nooit aan de politie. Wat schort er?

DIT IS NIET OKÉ

Hollaback, een initiatief dat streeft naar straten waar vrouwen en leden van de holebigemeenschap zonder onveiligheidsgevoel de deur uit kunnen, werd in 2005 opgericht door zeven jonge mensen, waaronder ook mannen. Aan het hart van de organisatie ligt het geloof dat er pas actie ondernomen kan worden nadat genoeg mensen hun verhaal doen. Ondertussen is Hollaback uitgegroeid tot een non-profitorganisatie die is afgetakt in zestien landen en vijfenveertig steden. Het systeem werkt als volgt: men schrijft de ervaring neer op de site van Hollaback en duidt aan op een kaart waar het incident plaatsvond. Wanneer ik Bloemen vraag

waarom ze een Antwerpse Hollaback nodig vindt, is haar antwoord kort maar krachtig: “Hollaback is een organisatie die in mijn ogen pas kan groeien als het ankerpunten krijgt in grote steden. Zeker in Antwerpen is dat noodzakelijk, waar men zichzelf graag progressief en verdraagzaam noemt, maar waar je als meisje wel de waarschuwing meekrijgt om ’s avonds niet alleen over straat te lopen.”

Stil moet ik toegeven dat ik haar gelijk geef, al moet ik slikken wanneer ik de site bezoek en de verschillende verhalen bij elkaar zie op de landkaart. Wat kan het effect zijn als het voornamelijk vrouwen zijn die de site bezoeken? Bloemen heeft ook hier haar antwoord op klaar: “ik denk dat het effect kan hebben als er gemikt wordt op een breed genoeg publiek. Seksisme onder vrouwen moet ook aangepakt worden, want niets ontkracht meer dan van een andere vrouw te moeten horen dat je erom hebt gevraagd. Ook kunnen er campagnes gevoerd worden die mannen aanmoedigen hun vrienden aan te manen als ze over de schreef gaan; “dit is niet oké”. Op de site van Hollaback en stopstreetharrassment.org staan ook enkele tips over hoe je als vrouw of omstaander kan rea-

geren. Want laat ons eerlijk zijn: het gros van de tijd versnellen we enkel zwijgend onze pas.

Voor we vervallen in een haat-campagne tegenover mannen: het is maar een kleine minderheid die vrouwen en meisjes zo behandelt. Het grootste deel van de tijd flaneren we zonder problemen over straat in jurkjes en rokjes. Misschien is het wel de verdienste van Hollaback en dergelijke organisaties dat ze de vinger op de zere wonde leggen: dat er iets uit de haak hangt als veel vrouwen hun gsm in de aanslag hebben wanneer ze ’s nachts alleen over straat moeten. Veel daarvan is voorgeprogrammeerde achterdocht, en de grens is vaag, want wat onderscheidt het appreciërende gefluit van een bouwvakker of politieagent van nageroepen worden op straat? Maar signaleer incidenten die niet door de beugel kunnen, zelfs al is er “niet echt iets gebeurd”, *sans gêne* aan de politie. Zolang we ons gedragen als een monddood volk kan er maar weinig veranderen aan de situatie. Laat uw pepperspray maar thuis, *parle et sois belle.* ■

DWARS HERBELUISTERT... *dwars herbeleeft de klassiekers*

Tekst: Basia Dajnowicz

All that She Wants - Ace of Base

REWIND Duistere reggae met *voicetrance* van een Zweedse groep uit achtbaanstad Göthenburg, meer hoeft je over Ace of Base niet te weten (echt niet, blijf weg van hun website). Iedereen die rond 1993 oud genoeg was om herinneringen aan te maken herkent de melodie. Dit is pure jaren '90 nostalgie om twee redenen: reggae staat voor zomer, jaren '90 staan voor jeugdherinneringen. Zomerse jeugdherinneringen zijn de allerbeste voor altijd.

PAUSE *All that She Wants* kwam uit in 1992, ik zal dus een jaar of zeven zijn geweest toen het twee jaar later aansloeg in Polen, waar ik elke vakantie bij mijn omaatje zat (oké, zit). Ik hoorde het constant op de radio als ik door mijn stoere tante en haar vrienden meegenomen werd naar het strand en ze veel te hard reed met alle ramen open. Door de jaren heen kwam het deuntje altijd wel onverklaarbaar in mijn hoofd en maakte het mijn vriendjes nerveus als ik het zong ("Probeer je me soms iets te vertellen?"). Langzaam werd de betekenis van de tekst duidelijk. Niet te geloven dat meisjes soms óók zomaar zin hebben in vrijblijvende seks.

PLAY Alle feministische sympathieën daargelaten, het lied is verslavend, herkenbaar, onweerstaanbaar. Na duizend ironische discofeestjes is nog altijd iedereen blij als *All that She Wants* ingezet wordt. De betekenis, hoewel prima, blijft steken op een tweede plaats: ik wil gewoon deinen op de maat van de muziek, scheurend richting strand. ■

Tekst: Denies Du Mon

Dancing in the Moonlight - Toploader

REWIND Een warm gevoel van nostalgie klopt aan de deur als ik *Dancing in the Moonlight* van *Toploader* hoor. De Britse band werd in 1997 geboren, kende een hysterische populariteit na die hit in 2000 en bracht na een lange pauze vorig jaar een derde album uit. Dit was het eerste liedje dat ik echt zo goed vond dat ik als kind al het mogelijke zou doen om het te bemachtigen. Dat is moeilijk als je van het bestaan van cd-winkels nog niets weet en je als enige veroveringsmiddel een kleine, roze cassetterecorder met micro ter beschikking hebt.

PAUSE Ik lag stiekem in bed naar de radio te luisteren toen een of andere obscure zender in horten en stoten de tonen van *Dancing in the Moonlight* liet klinken. Het vulde me met kracht en zelfgenoegzaamheid. Ik was ik, en meer nog: *I had the power!* Ik sprong in een bui van paniek en schaamteloze opwindung uit mijn bed en – gewapend met mijn cassetterecorder en micro – zou ik ervoor zorgen dat dit lied mij echt toebehoorde. Poepschuddend, zachtjes neuriënd en vooral glimlachend was ik trots op mijn slimme daad van vroegtijdige piraterij. Dit was mijn lijflied – niettemin omdat ik net op dat moment danste in het maanlicht.

FAST FORWARD Tegenwoordig kan ik het nog steeds niet laten om mijn hoofd op en neer te bewegen als ik het lied hoor. Het wordt althans gauw opgevolgd door een beschaamd hoofdschudden. Die versleten cassette bewaar ik ergens op het meest geheime plekje in mijn appartement, want als tienjarige meezingen in het Engels op een lied van witte ruis is toch net iets minder opstandig of slim dan je het toen ervoer. ■

dwars beledigt...

Op vaste tijdstippen verschijnt er in ieder blad een segment waarin er op ludieke wijze wordt afgerekend met een dozijn bekend volk. Wegens een zwaar tekort aan humoristische redactieleden stelt dwars simpelweg een lijstje op van leden van de samenleving die hen deze maand voor het hoofd stootten. Verzint u de satire er vooral zelf bij.

DWARS BELEDIGT:

Kristien Hemmerechts

Geert Winkelmans

Marko Z

Veerle Vanden Bosch

Eline De Munck

Terry Jones

Iwein Segers

Peter Van Asbroeck

Griet Roelfs

De eigenaar van de Renault Clan, nummerplaat DOC 462, die altijd voor mijn deur geparkeerd staat

Bende kutkinderen

UA neemt zichzelf bloedserieus

Logigram

Los het raadsel op met behulp van de tips en het volgende logigram.

Stuur vervolgens jouw oplossing naar contact@dwars.be of wagenren in ware Herculi-aanse stijl naar het Olympia van *dwars*.

Naderhand organiseren we een epische petan-quewedstrijd, om zo onze Olympische winnaar te kiezen. Een maand lang mag u dan door de straten flaneren als een ware Usain Bolt. Daarbovenop schenkt de Associatie Universiteit en Hogescholen Antwerpen de overwinnaar een heuse papierrol cultuurcheques, overhandigd door onze eigenste Jacques Rogge, Linda Schools. Laat de Brabançonne al maar weer-klinken.

Aanwijzingen

1. De universiteit is alvast één aspirant-filosoof uit Alicante rijker.
2. De student uit Bilbao had de minste bagage bij van alle Spanjaarden.
3. De Madrileen had minder bagage bij dan Felipe.
4. De wiskundige daarentegen had dan weer meer bagage dan Inez.
5. Jacinto komt uit Granada.
6. De student Biomedische Wetenschappen was graag op alles voorbereid en nam 63 kilogram aan bagage mee.

Het nieuwe academiejaar is weer van start gegaan. Zoals gewoonlijk is er weer een toestroom aan nieuwe Erasmus-studenten. Ana, Felipe, Inez en Jacinto komen alle vier uit Spanje. Uit welke stad komen ze, wat studeren ze aan de Universiteit Antwerpen en hoeveel bagage zeulen ze mee?

stad				streefgewicht				gewicht			
Ana	Felipe	Jacinto	Inez	Alicante	Madrid	Bilbao	Granada	Biomedische Wetenschappen	Geschiedenis	Wiskunde	Filosofie
a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l

naam		
14 kilogram	1	
23 kilogram	2	
51 kilogram	3	
63 kilogram	4	

gewicht		
Biomedische Wetenschappen	5	
Geschiedenis	6	
Wiskunde	7	
Filosofie	8	

streefgewicht		
Alicante	9	
Madrid	10	
Bilbao	11	
Granada	12	

Gewicht bagage	Student	Stad	Studierichting

Jeroen Olyslaegers - 'Winst' De vierde roman van Olyslaegers, UA-alumnus, kwam in september uit. Kopen, die handel. Het is het tweede deel van de trilogie die begon met 'Wij', een boek dat hoge toppen scheerde bij de recensenten en genomineerd werd voor de Gerard Walschap Literatuurprijs. De broeierige, taalgeile en plezierige stijl van Olyslaegers staat garant voor leesplezier.

» cc Berchem (28/09) *Domestica* De geroemde voorstelling van het gezelschap Dansgroep Amsterdam gaat in Belgische

première in cultuurcentrum Berchem. De choreografie werd uitgedacht door dansiconen Krisztina de Châtel en Ann Van den Broek. Komt dat zien!

Vlaamse Opera Antwerpen (vanaf 3/10) *La Damnation de Faust* Dit is zeker geen traditionele opera. De concertopera van Hector Berlioz is gebaseerd op 'Faust' van Goethe en wordt geregisseerd door Terry Gilliam, een van de oorspronkelijke leden van Monty Python. "Wie de productie ziet, zal van alle operaclichés af zijn" zegt Aviel Cahn, artistiek directeur van de Vlaamse Opera. Reden genoeg om toch eens een operagebouw binnen te stappen.

- Arenbergschouwburg (6/10)** Band of Gypsies: Kocani Orkestar & Taraf de Haïdouks
- Bourlaschouwburg (13/10)** Bourla Beats
- Letterenhuis (14/10)** Salongesprek: Boon, schilder en tekenaar
- De Coninckplein (21/10)** Strip- en boekenplein
- Kinopolis (26/10)** Skyfall, de allernieuwste James Bond-film

Leopold de Waelplaats (30/09) Lambermont-martre/Musee. Een levendige openlucht schildersmarkt op 't Zuid waar je betaalbare kunst kunt aanschaffen. Voor zij die liever hipster zijn dan museumbezoeker.

dwars in... Madrid

FOTO: RIANNE TOENHAKÉ

Zelf ook met een dwars in het buitenland? Stuur je foto voor 'dwars in ...' naar contact@dwars.be en maak kans op een Knack-abonnement van zes maanden.